

ปกหลัง

ปกหลัง

ปกหลัง

ภาพวาด โครงกระดูก

骷髏幻戲圖

— I —

ซีจื่อซวี่ (西子緒) เขียน

qMondae แปล

กาฮี (咖喱) ภาพ

พิมพ์ครั้งที่ 1

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

หากคุณพบว่าห้องพักราคาคู่แสนคุ้มที่คุณเพิ่งเซ็นสัญญาการซื้อขายไปไม่นาน มีเรื่องราวประหลาดซ่อนเร้นอยู่ทุกซอกทุกมุมของห้อง ทั้งในตู้เสื้อผ้า เพดานห้อง ประตูทางเข้า กระทั่งพื้นที่พักผ่อนโดยรอบของคนใดคนหนึ่งนั้นก็ไม่รอดพ้น คุณจะเผ่นหนีไปทันทีที่ได้สัมผัสกับเรื่องประหลาดที่ว่า หรือจะเผชิญหน้ากับมันอย่างกล้าหาญให้คุ้มกับเงินที่เสียไป

'หลินปั้นขย่ำ' ของเราเลือกอย่างหลังค่ะ อาจเพราะตัวเลขในบัญชีธนาคารของเขาตอบกลับมาว่าควรจะคิดทบทวนให้ดีก่อนตัดสินใจ ทำให้หลินปั้นขย่ำบอกกับตัวเองว่ายังไงก็จะไม่ย้ายออก แม้ว่าทั้งตนเองและเพื่อนสนิทผู้เป็นรูมเมตต่างก็เจอกับเหตุการณ์ชวนขนหัวลุกแค่ไหนก็ตาม หลินปั้นขย่ำก็จะยืนหยัดต่อไปอย่างแน่วแน่

ต่อมาเขายังได้พบกับ 'ซ่งชิงหลัว' ผู้อาศัยห้องข้างเคียงที่ดูเหมือนจะมีอะไรแปลกๆ แอบแฝงอยู่เช่นกัน เรียกได้ว่าทั้งห้องพักและเพื่อนบ้านต่างก็ดูมีความพิเศษทั้งหมด ทว่าแม้จะดูมีอะไรไม่ชอบมาพากล แต่หลินปั้นขย่ำก็ค่อยๆ พบว่าชายหนุ่มที่ดูเย็นชาขั้นสุดอย่างซ่งชิงหลัวนั้นน่าจะให้ความช่วยเหลือพวกเขาในการเผชิญหน้ากับเรื่องลับในบ้านได้...ดูท่าแล้ว ความประหลาดของซ่งชิงหลัวอาจจะมีข้อดีมากกว่าที่คิด?

ร่วมติดตามและเอาใจช่วยหลินปั้นขย่ำกับรูมเมตของเขาไปด้วยกันใน 'ภาพวาดโครงกระดูก' นิยายแปลจีนแนวลึกลับอีกหนึ่งเรื่องที่เอเวอร์วายภูมิใจนำเสนอ และขอแนะนำว่าอย่าอ่านเรื่องนี้หลังฟ้ามืดจะดีกว่านะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

* หลินปั้นชยา

ชายหนุ่มผู้มีปัญหาทางการเงินจึงพยายามหาห้องพักราคาสุดคุ้ม แม้ภายหลังจะพบว่าห้องของตนเองมีปัญหาบางอย่างก็ยังไม่คิดย้ายออก หลินปั้นชยาเป็นคนที่มีความรู้สึกช้า บ่อยครั้งที่เจอเรื่องชวนขนลุกก็กลับไม่กลัว อย่างคนอื่นซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เขาสามารถทำงานที่ต้องข้องเกี่ยวกับศพได้อย่างราบรื่น

* ชงชิงหลัว

เพื่อนบ้านของหลินปั้นชยา ชายหนุ่มหน้าตาตงตม ที่ให้ความรู้สึกเย็นชาขั้นสุด บุคลิกและอาชีพของเขาค่อนข้างเป็นที่กังขา ในห้องของชายหนุ่มมีหีบเล็กใหญ่มากมายที่ไม่รู้ว่าภายในบรรจุอะไรเอาไว้ และของคู่กายของเขาก็คือลูกเต๋าสีบหน้าจำนวนสองลูก

* จั๋เล่อสูย

รุมเมตซึ่งเป็นเพื่อนสนิทที่คบกันมาตั้งแต่สมัยมหาวิทยาลัยของหลินปั้นชยา เขาคือคนแรกที่ได้สัมผัสกับความประหลาดบางอย่างภายในห้องของหลินปั้นชยาและชงชิงหลัว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับการตาย การฆ่าตัวตาย การ
ฆาตกรรม

มีการบรรยายถึงเลือดและสภาพศพ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

ห้อง 1303 (1)

"เป็นไปได้ยังไง เป็นไปได้ยังไง...เป็นไปได้ เป็นไปได้!!" ดวงตาทั้งสองข้างของชายหนุ่มแดงก่ำ ขยับปากพึมพำกับตัวเองไม่หยุดด้วยสภาพจิตใจที่คลุ้มคลั่ง มือข้างหนึ่งทุบโຕะตรงหน้าอย่างแรง ขณะที่มืออีกข้างนั้นเส้นเลือดดำนูนโป่ง เขาโยนบางสิ่งในมือลงบนโຕะไม่หยุด

ลูกเต๋าสองลูกกลิ้งออกจากฝ่ามือของเขา หลังกลิ้งซุกๆ อยู่หลายรอบ มันก็หยุดนิ่งสนิทอยู่บนโຕะ ลูกเต๋าสีแดงฉานสองลูกปรากฏแต้มเก้าแต้มราวกับเป็นเชือกแห่งชีวิตที่คล้องอยู่บนคอของเขาอย่างแน่นหนาก็ปานดวงตาทั้งคู่ของเขาปูดโปน ขบพันเสียงดังกรอด แค้นคำพูดออกมาจากปากทีละคำ "เป็นไปได้..."

ดังนั้นเขาจึงโยนมันออกไปอีกครั้ง อีกครั้ง และอีกครั้งโดยไม่หยุดพัก... แต่ไม่ว่าเขาจะโยนออกไปอีกกี่ครั้ง ลูกเต๋าสองลูกก็ทยอยออกมาเป็นเก้าแต้มเสมอ

แก๊ง แก๊ง แก๊ง

เสียงหวีดแหลมของนาฬิกาด้านหลังดังบอกเวลา ชายหนุ่มสติกระเจิงพลันหยุดการเคลื่อนไหว ทั้งสรรพางค์กายแข็งค้างประหนึ่งรูปปั้นหิน เขาค่อยๆ หันหน้าไป แล้วก็พบว่าบนไหล่ของตนมีมือข้างหนึ่งที่ทำเล็บสีแดงเลือดฉิวขาวขีดราวกับกระดาศปรากฏอยู่

หลินปั้นขยาและจี้เล่อสู้ย้ายเข้ามาอยู่ที่ห้องนี้ได้ราวหนึ่งสัปดาห์แล้ว ห้องนี้เป็นห้องที่สามของชั้นสิบสาม เลขห้อง 1303 หลินปั้นขยาคือผู้ที่ซื้อห้องนี้ จ่ายเงินดาวน์หนึ่งแสนหกหมื่นหยวน ผ่อนเดือนละสามพันหยวน นานสามสิบปี การซื้อคอนโดฯ ใกล้เมืองได้ในราคานับเป็นราคาที่คุ้มค่าอย่างมาก ซื้อเสียเพียงอย่างเดียวคือสภาพแวดล้อมของย่านคอนโดฯ* น้อยอยู่ในระดับธรรมดา แต่เมื่อเทียบกับราคาที่ถูกแล้ว ข้อด้อยเหล่านี้ล้วนไม่นับเป็นอะไรเลย

จี้เล่อสูยเป็นเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยของหลินปั้นขยา ทั้งคู่สนิทกันมาโดยตลอด เรียนจบแล้วก็ยังเช่าห้องอยู่ด้วยกัน หลังจากหลินปั้นขยาซื้อบ้านใหม่เขาก็ชวนเพื่อนมาอยู่ด้วย ซึ่งจี้เล่อสูยก็ตอบรับด้วยความยินดีปรีดา "ปั้นขยา ค็นนี้นายจะกลับก็โมงเหรอ"

วันนี้เขาเข้ากะดึก ก่อนจะไปทำงานหลินปั้นขยายังช่วยจี้เล่อสูยเตรียมมือเย็นไว้ด้วย เขากำลังก้มหน้าสวมรองเท้า แล้วก็ได้ยินจี้เล่อสูยเอ่ยถามเสียงเบา

"น่าจะตีห้าละมั้ง" หลินปั้นขยาเอ่ย "ทำไมเหรอ"

"อะ...ค็น...ช่างเถอะ ไม่มีอะไร" จี้เล่อสูยอีกๆ อักๆ อยากจะบอกบางอย่างแต่ก็ไม่ได้เอ่ยออกมา สุดท้ายก็ไม่สามารถเอ่ยคำพูดในปากออกมาได้

"นายไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า" หลินปั้นขยามองรูมเมตของตัวเองอย่างแปลกใจ สองสามวันมานี้จี้เล่อสูยดูวิตกอย่างเห็นได้ชัด เอาแต่บอกว่าไต้ยีนเสียงโอของคนในห้องข้างๆ แต่ว่าเขาไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

"อาจจะเป็นหวัดละมั้ง" จี้เล่อสูยหัวเราะ สีหน้าดูฝืนใจเล็กน้อย

หลินปั้นขยากังวล "นายไม่เป็นไรจริงๆ นะ? จิน...ค็นนี้ฉันจะรีบกลับให้เร็วหน่อย"

"ได้" จี้เล่อสูยเอ่ย "นาย...รีบกลับมานะ"

จากนั้นเสียงปิดประตูก็ดังขึ้นแผ่วเบา หลินปั้นขยาออกจากห้องไปแล้ว จี้เล่อสูยนั่งลงบนโซฟา เขารู้สึกว่าทั้งห้องเงียบลงทั้งๆ ที่โทรทัศน์ยัง

* ย่านคอนโดฯ เป็นลักษณะของที่อยู่อาศัยซึ่งมีคอนโดฯ หลายๆ ตึกอยู่ในพื้นที่เดียวกันคล้ายกับหมู่บ้าน

เปิดอยู่ แต่เสียงของรายการที่กำลังฉายอยู่นี้กลับส่งให้บรรยากาศทั้งห้องดูเงียบสงบยิ่งกว่าเดิม ก่อนหน้านี้อีจี้เล่อยู่ไม่เข้าใจว่าเกิดปัญหาที่ตรงไหนกันแน่ จนกระทั่งวันนี้เขาอยู่ในบ้านแล้วรู้สึกพรึ่บพรึง นึกกลัวจึงลงไปเดินเล่นที่ด้านล่างคอนโดฯ สักรอบ

อีจี้เล่อยู่เดินวนไปมา จู่ๆ เขาก็พบว่าทั้งย่านคอนโดฯ นี้ไม่มีเสียงใดเลย แม้แต่น้อย ไม่มีเสียงแมลง ไม่มีเสียงคน ไฟสีเหลืองนวลข้างทางหลายดวง สาดส่องไปยังพุ่มไม้รกทึบ เงาดำลายพร้อยดูแปลกประหลาดทอดยาวออกมา เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นและหันไปมองตึกที่พวกเขาอาศัย เหนือก็ผุดขึ้นมาที่แผ่นหลังทันที ตึกนั้นมีตึกละแฉก มองไม่เห็นดวงไฟแม้แต่ดวงเดียว ท่ามกลางแสงยามค่ำคืน อาคารสูงใหญ่นั้นราวกับภูเขาดียวดาย เผยความหนาวเหน็บ มีตึกล้วนดูน่ากลัวออกมา

อีจี้เล่อยู่จ้องมองอาคารด้วยตัวที่สั่นเทา พลันตระหนักได้ว่าย่านคอนโดฯ ที่มีขนาดไม่ใหญ่นี้แทบไม่มีคนอยู่เลย อาคารที่มีเพียงสามหลังก็มองแทบไม่เห็นดวงไฟ แฉกตาของเขาสับสนลังเลอยู่ท่ามกลางหมู่ตึกอันมืดมิด สุดท้ายก็เจอหน้าต่างบานหนึ่งที่มีแสงสว่าง ในที่สุดนอกที่กลัดกลุ้มก็โล่งใจได้เสียที่

"ก็มีคนอยู่ไม่ใช่หรอ" อีจี้เล่อยู่ล้อตัวเองเล่น และยังบ่นกับตัวเองว่า "คงเป็นเพราะพื้นที่ลาดเอียงเกินไป อัตราคนอยู่อาศัยก็เลยไม่สูง..."

เขายังพูดไม่ทันจบ ตรงหน้าต่างที่มีแสงสว่างนั้นก็ปรากฏเงาสีดำขึ้น แต่เพราะเย็นในมุมที่ย้อนแสงอีจี้เล่อยู่จึงมองเห็นไม่ชัดนัก เขาทำได้เพียงจำแนกจากแสงเงาพราวว่านั่นคงเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งกำลังยืนอยู่ข้างหน้าต่างแล้วมองออกมาข้างนอก

เดิมทีอีจี้เล่อยู่จะเดินผ่านหน้าต่างบานนั้นไป แต่ไม่รู้เพราะอะไร จู่ๆ ฝีเท้าของเขาก็หยุดชะงัก สัญชาตญาณบางอย่างของมนุษย์ยับยั้งฝีเท้าที่กำลังก้าวไปข้างหน้าทำให้เขาต้องหยุดอยู่ที่เดิม

ห้องที่มืดเกินไป เขาจึงมองรูปลักษณ์ของหญิงคนนั้นได้ไม่ชัด เห็นได้เพียงเลือนรางว่าผู้หญิงคนนั้นยื่นแขนขวาราวหิมะทั้งสองข้างออกมา แล้วพลิกหน้าต่างตรงหน้าเปิดออกเบาๆ

เธอจะเปิดหน้าต่างทำไม คืนนี้ลมแรง แล้วยัง...หนาวขนาดนี้อีก จี๋เล่อสูย
คิดด้วยความสับสนงุนงง

ครู่ต่อมา ความสับสนของเขาก็ได้รับคำตอบ หญิงสาวผลักหน้าต่างเปิด
หยุดนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วร่างนั้นก็กระโดด กระโดดลงมาทั้งอย่างนั้นเลย!

ติ๊ง!!!

เสียงเสียงตุ้ดตุ้ดขึ้น จี๋เล่อสูยมองคนคนหนึ่งกลายเป็นศพแหลกเป็นชิ้นๆ
ต่อหน้าต่อตาตัวเองอย่างตะลึงงัน แสงยามค่ำคืนเสริมให้สีเลือดดูเหมือนกับ
กลายเป็นน้ำสีดำขลับ กระเซ็นสาดจี๋เล่อสูยทั้งตัว

"อ้าก!!!" เมื่อได้เห็นภาพน่ากลัวตรงหน้ากับตาตัวเอง จี๋เล่อสูยก็ส่งเสียง
กรีดร้อง หมุนตัวเตรียมจะวิ่งหนี ทว่าทันทีที่เขาหันกายก็รู้สึกว่ามีบางสิ่ง
จับชายเสื้อของตนไว้อย่างแน่น เขาสะดุดจนเซไปหลายก้าวแล้วล้มลงบนพื้นอย่าง
ทุลักทุเล

"อ้าก! อ้ากกก!!!!!!" ไม่เคยเห็นคนตายใกล้ขนาดนี้มาก่อน จี๋เล่อสูยตกใจ
จนแทบสติแตก เขาล้มลงกับพื้นและถอยกูดไปข้างหลังไม่หยุด จนกระทั่ง
แผ่นหลังไปชนเข้ากับต้นไม้ข้างทางต้นหนึ่ง เขาถึงหยุดลง

"มีคนตาย! มีคนตาย!!!" จี๋เล่อสูยกรีดร้องเสียงแหบ เขาอยากร้องขอ
ความช่วยเหลือจากคนอื่น แต่ในย่านคอนโดฯ อันมืดมิดอย่างกับสุสานผีดิบนี้
มีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้น

"เล่อสูย? เล่อสูย นายโอเคหรือเปล่า" เสียงคนพูดดังลอยมาอย่าง
เลื่อนราว ขับไล่ความหนาวเหน็บบนกายออกไป จี๋เล่อสูยที่ช็อคตัวเป็นก้อน
เงยหน้าขึ้นอย่างงุนงงและได้เห็นใบหน้าที่คุ้นเคย เป็นเพื่อนสนิทของเขาเอง
หลินบันชยา

เหมือนว่าหลินบันชยาจะกลับมาจากงานกะดึกแล้ว สภาพไม่ต่าง
อะไรจากตอนที่ทั้งสองแยกกันเมื่อป้าย ตอนนี้ก็ฝ่ายกำลังพุงไหล่ของเขา
ถามว่าเขาเป็นอะไรด้วยความกังวล

"มะ...มีคนกระโดดตึก" จี๋เล่อสูยคว้าแขนหลินบันชยา ขึ้นวิ่งเล่น
ไปด้านหน้า "ตาย...ตายข้างหน้านี่เลย"

"กระโดดตึก?" หลินปั้นขย่ำจนเล็กน้อย เขาเอ่ยด้วยความลังเล
"ข้างหน้านี่นะหรอ"

"ใช่...ใช่แล้ว" จี้เล่อสูยรีบพยักหน้า

หลินปั้นขย่ำมองสำรวจทางเดินด้านหน้าครู่หนึ่ง สายตีสระ "ไม่เห็นมีเลย"
จี้เล่อสูยได้ยืนกร้อนนรนา ขาสั่นเทาทั้งสองข้างผื่นลุกขึ้นยืนจากพื้น แต่
ยังคงอ่อนเปลี้ยเล็กน้อย จึงให้หลินปั้นขย่ำช่วยประคองเขาเดินไปข้างหน้า
สองก้าว

ทางมีดสลัวเล็กแคบเส้นนี้ทอดยาวคดเคี้ยวไปสู่ดงทึบมืดดำ แม้จะเห็น
ไม่ค่อยชัดแต่ก็ยังพอมองออกได้ว่าบนนั้นไม่มีรอยเลือด และยังไม่ต้องพูดถึง
ศพเลย

"ทำไม...ไม่มีแล้วละ" จี้เล่อสูยเอ่ยถามอย่างเหม่อลอย แทนที่จะบอกว่า
เขากำลังถามหลินปั้นขย่ำ ต้องบอกว่าเขากำลังถามตัวเองอยู่มากกว่า

"อะไรคือไม่มีแล้ว" หลินปั้นขย่ำยื่นมือไปจับๆ หน้าผากจี้เล่อสูย "นาย
โอเคมั๊ย"

จี้เล่อสูยสะบัดหัวหนักๆ ให้ตนเองตื่นตัวขึ้นเล็กน้อย เขาแหงนหน้ามอง
ตึกข้างๆ แต่กลับพบว่าหน้าต่างที่ส่องสว่างบานเมื่อครู่นี้หายไปแล้ว รวากับว่า
สิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นก่อนหน้านี้ไม่นานเขาแค่หลอนไปเอง

"เป็นไปได้ยังไง" จี้เล่อสูยเอ่ยอย่างใจลอย

"นายเห็นอะไรมา" หลินปั้นขย่ำถาม

"ฉันเห็นคนกระโดดลงมาจากตึก" จี้เล่อสูยเอ่ย "กระโดดจากตรงนั้น
ลงมาข้างหน้าฉัน...เลือด...มีเลือดกระเด็นมาโดนตัวฉันด้วย"

เอ่ยจบก็กลัวว่าหลินปั้นขย่ำจะไม่เชื่อ เขาจึงดึงชายเสื้อตัวเองขึ้น "ตรงนี้...
ตรงนี้ไง"

แต่แสงสลัวของไฟข้างทางส่องให้เห็นว่าเสื้อโค้ตสีขาวของตนสะอาด
สะอ้าน รอยเลือดเมื่อครู่นี้หายไประไรร่องรอย

บรรยากาศเงียบสงัดลง

ในตอนนั้นเอง หลินปั้นขย่ำจับบ่าจี้เล่อสูยไว้เบาๆ เอ่ยเสียงอ่อนโยน

"ไม่เป็นไรนะ พวกเรากลับกันก่อนเถอะ ฉันซื้อเนื้อหมูมาเยอะเลย พวกเราไปกินอะไรกันก่อนสักหน่อยดีกว่า"

จี้เล่ส่ายผงกศีรษะเงียบๆ

ทั้งสองเดินทอดน่องกลับไปพร้อมกัน เมื่อถึงใต้อาคารจี้เล่ส่ายถึงนึกขึ้นได้ เอ่ยถามหลินปั้นขย่ำว่าทำไมถึงกลับมาก่อนเวลาได้

"มีงานเข้ามา พอทำเสร็จก็กลับมาเลย" หลินปั้นขย่ำเอ่ย "ฉันแวะไปซูเปอร์มาร์เก็ตมา ซื้อหมูลดราคามาด้วย"

"อ้อ" จี้เล่ส่ายตอบรับเสียงแผ่ว

"เนื้อหมูนี้แพงขึ้นทุกวันเลย" หลินปั้นขย่ำเอ่ย "เมื่อวานนายบอกว่าอยากกินหมูไม่ใช่หรอ นี่กินข้าวหรือยัง"

"กินแล้ว" จี้เล่ส่ายยังตอบสนองง้ออยู่มาก

หลินปั้นขย่ำเห็นสภาพจี้เล่ส่าย ในใจก็คิดว่าเขาคงตกใจไม่น้อย จึงหาหัวข้อสนทนาอื่นๆ ขึ้นมาคุยกับอีกฝ่ายแล้วเดินไปคุยไปตลอดทาง รอจนกว่าจะถึงบ้าน จี้เล่ส่ายที่กลัวจนตัวแข็งที่อยากจะผ่อนคลายกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้ในที่สุด

จี้เล่ส่ายเช็ดหน้าผาก ลูบโดนหยดน้ำเย็นเยียบบนนั้น เขาถอนหายใจเอ่ยเสียงแผ่วเบา "เมื่อก๊ตกใจแทบตาย ฉันนึกว่ามีคนกระโดดตึกตรงหน้าฉันจริงๆ"

"อาจจะแค่โยนอะไรลงมาก็ได้" หลินปั้นขย่ำเอ่ย "นายคงมองผิดไป"

"งั้นหรอ" จี้เล่ส่ายแค้นยี้ม "ปั้นขย่ำ พวกเราก็ย้ายเข้ามาสัปดาห์หนึ่งแล้ว ทำไมย่านคอนโดฯ นี้ถึงไม่เห็นใครเลยล่ะ"

หลินปั้นขย่ำเอ่ย "เจ้าของบ้านบอกว่าที่นี่เป็นย่านใหม่ ไม่ค่อยมีคนอยู่"

จี้เล่ส่ายบอกว่า "แต่คนมันน้อยเกินไปหน่อยนะ"

"ก็น้อยไปนิดจริงๆ"

ทั้งสองออกมาจากลิฟต์ พอหันตัวเดินเข้าโถงทางเดิน ก็เห็นห้องข้างๆ พวกเขากำลังปิดประตูลงอย่างแรงพอดี

"เฮ้! มีเพื่อนบ้านมาอยู่แล้วหรอ" จี้เล่ส่ายเอ่ยด้วยความประหลาดใจ

"ยายเข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่"

"อาจจะ...สองสามวันนี้ละมัง" หลินปั้นซย่าเองก็รู้สึกประหลาดใจเช่นกัน

"มีเพื่อนบ้านสักคนก็ไม่เลว" จี้เล่อสู่ยเซ็ดเหงื่อเย็นบนหน้าผากจนแห้ง
แล้วก็ถอนลมหายใจ "ไม่อย่างนั้นทั้งตึกนี้ก็มีแค่เราสองคน น่ากลัวไยย่อยเลย"

หลินปั้นซย่ายิ้มอ่อนโยน พยักหน้าเบาๆ

บทที่ 2

ห้อง 1303 (2)

ตั้งแต่ได้เห็นคนกระโดดลงจากหน้าต่างกับตาตัวเอง สภาพจิตใจของ จี๋เล่อสูยก็ไม่ค่อยดีนัก

หลินปั้นชยาเองก็มองออกว่าอีกฝ่ายมีอาการผวา วันต่อๆ มาเขาจึง เลิกงานกะดึกก่อนเวลาเพื่อมาปลอบเพื่อนของตน แล้วยังตั้งใจทำอาหาร ที่จี๋เล่อสูยชอบทานมากที่สุดอีกหลายมื้อด้วย

เพื่อนบ้านย้ายเข้ามาอยู่หลายวันแล้ว ตอนแรกหลินปั้นชยาอยากเข้าไป ทักทาย แต่หลายวันมานี้เพื่อนบ้านกลับทำตัวลึกลับเป็นเทพมังกรเห็นหัว ไม่เห็นหาง* หลินปั้นชยาจึงจำต้องล้มเลิกความคิด

วันนี้หลินปั้นชยาต้องเข้างานกะดึกอีกแล้ว แม้จะกังวลเล็กน้อยแต่ก็ จำต้องทิ้งให้จี๋เล่อสูยอยู่ที่บ้านตามลำพังอยู่ดี

พอหลินปั้นชยาไป จี๋เล่อสูยก็รีบเปิดเสียงโทรทัศน์จนสุดทันที และขดตัว อยู่บนโซฟาไม่กล้าขยับเขยื้อน

นอกหน้าต่างถูกปกคลุมด้วยแสงยามโพล้เพล้ ขึ้นเมฆหนาบดบัง แสงจันทร์และดวงดาว เหลือเพียงความมืดครึ้มที่ราวกับจะกลืนกินคนเข้าไป ลมหนาวหวีดหวิวพัดกระแทกกระจกหน้าต่าง เมื่อฟังดีๆ จะได้ยินเสียงกรีดร้อง ของลม เหมือนเสียงโหยหวนของมนุษย์ที่ใกล้จะสิ้นชีพ

จี๋เล่อสูยเริ่มรู้สึกหนาวกายอีกครั้ง ความหนาวชนิดนี้มีมาตั้งแต่วันแรก

* เทพมังกรเห็นหัวไม่เห็นหาง เปรียบเปรยถึงผู้ที่ทำตัวลึกลับ ไม่เปิดเผยตัวตน

ที่เขาย้ายเข้ามาในห้อง มันเป็นเหมือนหนอนแมลงซอนไช้ที่หลังเท้า* รวากับเงาตามตัว ตอนแรกเขานึกว่าตนเพียงแค่อึ้งระแวง แต่เมื่ออยู่ที่นั่นนานวันเข้า ความหนาวน่าขนลุกนี้ก็ยิ่งชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ

จี้เลื้อยส่ายกระซิบผ้าห่มบนกาย ใช้แสงที่มีกวาดตามองห้องนั่งเล่นที่ไม่สว่างแห่งนี้เจียบๆ อาจเป็นเพราะเพิงเข้ามาอยู่ ของในห้องที่เป็นของพวกเขาเองจึงมีไม่เยอะนัก ส่วนใหญ่ล้วนเป็นของที่เจ้าของห้องคนเก่าทิ้งไว้ให้

ในห้องนั่งเล่นมีโทรทัศน์เพียงหนึ่งเครื่อง โต๊ะและโซฟาอีกอย่างละหนึ่งตัว เรียบง่ายอย่างมาก ถ้ามีเพียงเท่านั้นก็แล้วไป ทว่าสิ่งที่ทำให้จี้เลื้อยรู้สึกไม่สบายใจเลยกลับเป็นภาพวาดภาพหนึ่งที่แขวนอยู่ตรงมุมห้องนั่งเล่น

ภาพนั้นค่อนข้างพิเศษนิดหน่อย มันเป็นรูปผู้หญิงใส่ชุดกระโปรงสีแดง ครองพื้นที่เต็มทั้งกรอบรูปภาพ มองเผินๆ คล้ายกำลังจ้องจ้องตรงมาข้างหน้า ด้วยรอยยิ้ม แต่หากเดินเข้าไปมองใกล้ๆ จะพบว่าใบหน้าของหญิงคนนั้นพร่ามัว มองเห็นไม่ชัดราวกับสีน้ำฟุ้งๆ เบลอๆ

จี้เลื้อยไม่ค่อยชอบภาพนี้ตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่อย่างไรก็เป็นบ้านของหลินปั่นชยา เขาแค่มาอาศัยอยู่ด้วย ดังนั้นจึงค่อนข้างเกรงใจที่จะร้องขอออกไป แล้วทวนสะกดความรู้สึกไม่สบายใจนั้นเอาไว้โดยไม่เต็มใจ

กาลเวลาไหลผ่านไปทีละนิด จี้เลื้อยใช้ผ้าห่มห่อตัวไว้ พังเสียงลมนอกหน้าต่างที่กรีดเสียงแหลมขึ้นเรื่อยๆ แล้วกลับไปบนโซฟาโดยไม่รู้สึกตัว เพียงแต่การหลับฝันนี้ช่างไม่หอมหวานเอาเสียเลย ทั้งยังเต็มไปด้วยเสียงจิ้งมำคล้ายเสียงกระซิบกระซาบ รวากับมีบางสิ่งเดินอยู่ข้างๆ ตัวเขา ร่างกายของจี้เลื้อยเย็นเฉียบขึ้นเรื่อยๆ ประหนึ่งนอนอยู่ในห้องแช่แข็งได้ดิน

ภายในห้องอันเจียบส้งัด เสียง 'ก๊อากๆ' เบาๆ สองครั้งนั้นฟังดูชัดเจนแจ่มแจ้ง จี้เลื้อยตัวสั่นอย่างรุนแรงด้วยความหนาว เขาถูกปลุกให้ตื่นจากความหนาวเหน็บด้วยเสียงนี้ เขาหอบหายใจแรงๆ หลายที แล้วหันมองโทรทัศน์ตรงหน้า แต่กลับเห็นเพียงหน้าจอที่เต็มไปด้วยเกล็ดหิมะสีขาวส่งเสียงดังซ่าๆ

* หนอนแมลงซอนไช้ที่หลังเท้า หมายถึงแผลน่าเบียดติดกระดูก ใช้เปรียบถึงศัตรูที่รุกรานเข้ามาและยากที่จะกำจัด

เสียง 'ก๊อกๆ' ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้จ๊ี้เล่สลุยได้ยินอย่างชัดเจน เสียงนี้
ดังมาจากหน้าประตู จ๊ี้เล่สลุยเอ่ยถามอย่างตื่นตัว "ใคร?"

ไม่มีเสียงตอบรับ

"ใครอยู่ข้างนอก" แม้จะรู้สึกถึงความผิดปกติอยู่บ้างแต่จ๊ี้เล่สลุยก็ยังคง
ลุกขึ้นมา เดินไปที่ประตูโดยแหวะหีบไม้ถูพื้นหลังประตูห้องน้ำติดมือมาด้วย

ก๊อกๆ ก๊อกๆ

เสียงดังขึ้นเหมือนกับมีคนกำลังเคาะประตูเบาๆ จ๊ี้เล่สลุยแนบหน้าไปกับ
ประตู เมื่อส่องตามมวมองทะลุกระจกลึกแคบไป เขาเห็นเพียงโถงทางเดิน
ที่ว่างเปล่าไร้ผู้คน

"ใครนะ ใครเล่นอะไรแผลงๆ" หากเป็นเมื่อก่อน สิ่งถัดไปที่จ๊ี้เล่สลุย
จะทำคือเปิดประตู แต่เรื่องที่เขารู้สึกมาหลายวันนี้ทำให้เขารอบคอบขึ้นมาก
เขาไม่ได้เปิดประตูแต่ถอยหลังไปหลายก้าว ถีบไปที่ประตูหนักๆ หนึ่งที
ก่อนตะคอก "ใครอยู่ข้างนอกนั่น!!"

เสียงเคาะประตูหยุดลง

จ๊ี้เล่สลุยก่นคำ "แม่แกสิ อย่าให้จับได้นะ ฉันจะตอยแก่ให้!" เขาทั้งพูด
ทั้งด่าพลางหันกลับไปยิงห้องนั่งเล่น ทว่าเพิ่งเดินไปได้สองก้าว ภายใต้อันแสงไฟ
อันน้อยนิดเขาก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่าง ทั้งตัวเขาสั่นสะท้าน

ในห้องนั่งเล่นก็ยังคงเป็นห้องนั่งเล่นเมื่อครู่ เพียงแต่มีบางสิ่งน้อยลง
กว่าเดิม ภาพที่แขวนอยู่ตรงมุมนั้นเหลือเพียงความมืดอึมครึม ผู้หญิง
ในชุดกระโปรงสีแดงที่ดวงหน้าเลือนรางคนนั้นหายไปจากภาพวาดแล้ว

เธอหายไป หรือว่าออกไปแล้ว? ถ้านั่นตอนนี้เธอไปอยู่ที่ไหนกัน จ๊ี้เล่สลุย
หันไปด้วยร่างกายที่แข็งทื่อ แล้วก็ได้ยินเสียงก๊อกๆ ดังจากหน้าประตูอีกครั้ง
ราวกับมีบางสิ่งบางอย่างกำลังเคาะประตูอยู่

"ใคร...ใครนะ" ด้วยความกลัวสุดขีดเสียงของจ๊ี้เล่สลุยจึงแหบแห้งขึ้น
เขารู้สึกว่าร่างกายของตนเหมือนทำมาจากก้อนหินอย่างไรอย่างนั้น แม้แต่
การเคลื่อนไหวที่ง่ายที่สุดอย่างการเดินก็ยังยากยิ่ง จ๊ี้เล่สลุยใช้แรงเสือกสุดท้าย
เดินไปยังประตูซ้ำๆ แล้วแนบตาบกับช่องตามวอีกครั้ง

"ฉันเอง" เสียงคุ้นเคยดังลอดมาจากข้างนอก จี๋เล่อสู่มองเห็นใบหน้าของหลินปั้นชยาผ่านตาแมว หลินปั้นชยายิ้มเค้ย "ฉันไม่ได้พกกุญแจ นายเปิดประตูให้ฉันหน่อยสิ"

จี๋เล่อสู้อยู่ "ปั้นชยาเหรอ"

"ฉันเอง" หลินปั้นชยาบอก "นายเป็นอะไรไป เคาะประตูตั้งนานแล้วแต่ทำไมไม่ตอบเลย"

จี๋เล่อสู่อถาม "ปั้นชยาจริงๆ เหรอ" เขากลืนน้ำลาย มือวางลงไปบนลูกบิดประตูแล้ว ทว่าเขافلันนึกอะไรบางอย่างขึ้นได้จึงเอ่ยเสียงแหบแห้ง "ละ... หลินปั้นชยาไม่เคยลืมพกกุญแจ แก่ไม่ใช่หลินปั้นชยา แก่เป็นใคร"

รอยยิ้มของ 'หลินปั้นชยา' จางหายไป แวดต้ามืดครึ้มจึงจี้เล่อสู่นิ่ง แก้มของเขาเป็นเหมือนเทียนไขละลาย เริ่มบิดเบี้ยวเปลี่ยนรูปร่าง หลอมละลายไม่หยุด เสียงของเขาก็เปลี่ยนเป็นเสียงดแหลมรุนแรง รวากับเสียงโหยหวนของลมกลางคืน เขากรีดร้อง "ปล่อยฉันออกไป..."

จี๋เล่อสูส่งเสียงร้องคร่ำครวญ เขาชวนเซถอยหลัง สะดุดไม้ตู้พื้นในมือ จนล้มลงกับพื้น เขาไม่สนใจจะลุกขึ้นรีบเกลือกกลิ้งไปตรงข้างโซฟา กัดโทรออก ไปยังเบอร์หนึ่งด้วยมือที่สั่นเทา

"ช่วยด้วย ช่วยด้วยยย...ปั้นชยา ช่วยฉันด้วย!!!" จี๋เล่อสูตะโกนร้องห่มร้องให้เหมือนเด็กที่ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ และมีเพียงโทรศัพท์ในมือที่เป็นเส้นฟางย้อยชีวิต* ของเขา "ห้องนี้มีผี...ช่วยฉันที่...มีผี มีผี..."

พอหลินปั้นชยาที่ยังทำงานอยู่รับสายของจี๋เล่อสูแล้วก็ชะงักเล็กน้อย เมื่อตระหนักได้ว่าสถานการณ์ดูไม่ดีแล้วจึงหันไปบอกกับเพื่อนร่วมงานข้างๆ และวางแผนจะกลับบ้านทันที

เพื่อนร่วมงานเห็นท่าทางลูกลี้ลูกลกนที่หาได้ยากของเขาก็ถามว่าเขาเป็นอะไรด้วยความประหลาดใจ

"เพื่อนที่อยู่ด้วยกันกับผมเกิดเรื่องนะ" หลินปั้นชยาถอดถุงมือออก แล้วเอ่ยเสียงเบา

* เส้นฟางย้อยชีวิต เป็นสำนวน หมายถึงความหวังสุดท้าย

"เกิดเรื่อง?" เพื่อนร่วมงานหัวเราะพลางเอ่ย "ผีหลอกเหรอ"

หลินปั่นชยาเหลือบมองเพื่อนร่วมงาน

เพื่อนร่วมงานไหวไหล่ "ไม่ได้ตั้งใจจะฟัง เขาเสียงดังเกินไปหน่อยนะ"

หลินปั่นชยาเอ่ย "ช่วงนี้เขาสภาพจิตใจไม่ค่อยโอเค"

"โธ่ โลกนี้มีผีที่ไหนกัน" เพื่อนร่วมงานกล่าว "ถ้ามีผี พวกเราคงไม่ต้องทำมันแล้วว้าซีพนี้"

หลินปั่นชยาหัวเราะแต่ไม่ได้พูดอะไร เดินเข้าห้องล็อกเกอร์เปลี่ยนเป็นชุดลาลองก่อนเดินออกทางประตูมาเรียกรถแล้วจากไป จากที่ทำงานของเขาถึงบ้าน ถ้ารถไม่ติดก็ใช้เวลาสิบกว่านาที เขาโทรหาจีเล่ส่วยตลอดทาง ทว่าโทรศัพท์กลับแจ้งว่าสายไม่ว่าง

หลินปั่นชยาค่อนข้างกังวล เพราะตั้งแต่เข้ามาอยู่ที่นี้ จีเล่ส่วยก็มีท่าทีที่ผิดปกติไป ไม่กี่วันก่อนยังเกิดภาพหลอนว่าเห็นคนกระโดดตึกด้วย เดิมทีวันนี้เขาตื่นเล็กน้อย แต่ใครจะรู้ว่าหลินปั่นชยาจะได้รับสายแบบนี้...

พอแท็กซี่มาถึงจุดหมาย หลินปั่นชยาก็รีบตรงขึ้นห้อง เมื่อถึงหน้าลิฟต์ก็ได้พักหอบหายใจเล็กน้อย หลังจากกดเลือกชั้นแล้วกลับเห็นผู้ชายถือหีบสีดำใบใหญ่ปรากฏตัวขึ้นที่ด้านนอก

ผู้ชายคนนั้นหน้าตาดีสุดๆ เขาสวมเสื้อโค้ตสีดำทั้งตัว ไม่รู้ว่าเป็นเพราะแสงไฟหรือไม่ที่ทำให้ผิวของเขาขาวจนเกือบโปร่งแสง มองไม่เห็นสีเลือดเลยแม้แต่น้อย ผมของเขาค่อนข้างยาวบดบังดวงตาเล็กน้อย มือขวาของเขาสวมถุงมือหนังสีดำกำลังถือหีบสีดำใบหนึ่งไว้อยู่

ชายคนนั้นเห็นหลินปั่นชยาก็ไร้ซึ่งปฏิกิริยา เพียงเดินตรงเข้าลิฟต์ ทว่าทันทีที่เขาเข้ามาลิฟต์ก็ส่งเสียงดังแสบหูแสบตาจนน่าเวียนหัว

แค่นี้ก็เกินแล้วหรือ หลินปั่นชยาชะงักเล็กน้อย อยู่กันแค่สองคนเอง ไม่ใช่หรือไง หรือว่าหีบในมือผู้ชายคนนั้นจะหนักเท่ากับน้ำหนักของคนหลายคน?

ไม่รอให้หลินปั่นชยาได้ตั้งตัว ผู้ชายคนนั้นยกมือเสยผมบนหน้าผากอย่างเหลืออด หมุนตัวแล้วเดินออกไป

เมื่อชายคนนั้นออกไปแล้วเสียงแจ้เตือนก็หยุดลงทันที เขายืนจ้องตา
หลินปั้นชย่ายู่ข้างนอกลิฟต์ ทันใดนั้นสถานการณ์ก็น่าอัศจรรย์ขึ้นมา

"นั่น...ผมไปก่อนนะครับ?" หลินปั้นชย่าย่อยปากทำลายความเงียบ

ผู้ชายคนนั้นพยักหน้า

หลินปั้นชย่ายกปุ่มปิดลิฟต์ จากนั้นลิฟต์ก็ค่อยๆ ปิดคั่นกลางระหว่าง
พวกเขาทั้งสอง

ไม่นานก็ถึงชั้นที่สิบสาม หลินปั้นชย่ายีบออกจากลิฟต์แล้ววิ่งกลับห้อง
ทันทีที่เขาล้วงกุญแจและเปิดประตูออก ก็ได้ยินเสียงสระอื่นให้อย่างโศกเศร้า
ดังมาจากด้านใน

"เล่อσύ...เล่อσύ?" หลินปั้นชย่ายตามหาอยู่ครู่หนึ่งถึงเจอตัวจี้เล่อσύ
ที่ใกล้สติแตกหลบอยู่ในมุมหลังผ้าม่านในห้อง "นายโอเคมั๊ย"

จี้เล่อσύสระอื่นตัวสั้นนั่งก "มีผี มีผี..."

หลินปั้นชย่าย่อย "เกิดอะไรขึ้นกันแน่"

จี้เล่อσύจึงเล่าว่า "มีคนมาเคาะประตู...มีคนมาเคาะประตู...ฉันไป
เปิดประตูแต่ข้างนอกไม่มีคนเลย..." เขาพูดจาวกวนไปมา ดูท่าอีกนิดเดียว
จะสติแตกแล้ว "หลังจากนั้นฉันก็กลับมา แล้วก็ไม่เห็นคนในภาพวาดนั้นแล้ว
ภาพนั้นเง บั้นชย่า...บั้นชย่า...พวกเราเอาภาพนั้นไปทิ้งได้มั๊ย มันน่ากลัว
เกินไปแล้ว!!!"

หลินปั้นชย่ายืนชะงักงันอยู่กับที่

จี้เล่อσύเห็นหลินปั้นชย่าไม่ตอบสนองก็นึกว่าอีกฝ่ายทิ้งภาพนั้นไม่ลง
จึงเค้นคอตะคอก "ขอร้องละ เอาภาพในห้องนั่งเล่นนั้นไปทิ้งเถอะ ตั้งแต่มาถึง
ห้องนี้ฉันก็รู้สึกว่ภาพนั้นมันแปลกๆ ผู้หญิงในภาพนั้นหนีออกมาแล้ว...
จนตอนนี้ยังไม่รู้เลยว่าไปอยู่ไหน...ทำไมนายต้องอาลัยอาวรณ์ภาพนั้นนัก
นายเองก็ถูกภาพนั้นสะกดจิตเหวอ"

"แต่ว่าเล่อσύ" หลินปั้นชย่ามองเพื่อนสนิทที่คลุ้มคลั่งของตนเอง
อย่างลังเล ก่อนจะเอ่ยออกมาอย่างลำบากว่า "ในห้องนั่งเล่นเรา...ไม่มีภาพแขวน
อยู่นะ"

จี๋เล่ส่วยใจลอยไปครู่ใหญ่ ก่อนเอ่ยออกมาด้วยเสียงแหบพร่า "ตรงมุมห้องนั่งเล่นมีภาพวาดอยู่ภาพหนึ่งไม่ใช่หรือ" เขาเอ่ยพลางลุกขึ้นอย่างชวนเซ เดินมาชี้ไปยังผนังฝั่งหนึ่ง

หลินปั้นขย่ำบอกว่า "นั่น...นั่นไม่ใช่ภาพวาด มันคือหน้าต่างต่างหาก"

จี๋เล่ส่วยตะโกนร้องเสียงแหลม และสลับลงต่อหน้าหลินปั้นขย่ำ ทั้งอย่างนั้น

บทที่ 3

ห้อง 1303 (3)

จีเล่อสุ่ยได้รับความสะเทือนใจรุนแรงเกินไปจริงๆ เขาล้มพับลงไปทันที การตอบสนองนี้ทำเอาหลินปั้นชยาตกใจอย่างมาก รีบคุกเข่าลง ทั้งหยิกตัวเอง ทั้งตบหน้าผาก และตอนที่กำลังคิดว่าจะโทรสายด่วน 120* ในที่สุดจีเล่อสุ่ยก็ตื่นขึ้นมาพอดี

เพียงแต่หลังจากจีเล่อสุ่ยตื่นขึ้นมาแล้วสภาพก็ยังคงไม่ค่อยดีนัก เขาขดอยู่บนโซฟาด้วยใบหน้าขาวซีด จ้องมองไปที่หน้าต่างตรงมุมห้องอย่างหวาดผวา

หลินปั้นชยาเรียกชื่อเขาเบาๆ หลายรอบ จีเล่อสุ่ยถึงค่อยได้สติ จ้องหลินปั้นชยาด้วยสายตาวิงวอนและเอ่ยเสียงสั่นเครือ "ปั้นชยา ยังไงฉันก็กลัวหน้าต่างนั้นอยู่ดี นั่นเป็นหน้าต่างจริงๆ ใช่มั้ย"

"ใช่แล้ว" หลินปั้นชยาปลอบเพื่อนของตน "มันคือหน้าต่าง..." เขากังวลเล็กน้อยว่าจีเล่อสุ่ยจะไม่เชื่อ จึงลุกขึ้นเดินไปยังหน้าต่างบานดังกล่าว จากนั้นก็ปลดล็อกกลอนหน้าต่างแล้วผลักเปิดออก เมื่อกระจกหน้าต่างถูกเปิด เสียงลมด้านนอกก็เสียดหูยิ่งกว่าเดิม สายลมหนาวเหน็บร้องโหยหวน หมุนพัดมาปะทะแก้มหลินปั้นชยา

นอกหน้าต่างมืดทึบมองไม่เห็นอะไรเลย ไร้ซึ่งดวงดาวและแสงจันทร์ เหลือให้เห็นเพียงท้องฟ้าสีมืดราวกับปากกว้างๆ ที่กำลังอ้ากลืนกินมนุษย์

* สายด่วน 120 คือเบอร์ศูนย์การแพทย์ฉุกเฉินของประเทศจีน

หลินปั่นชยาเปิดหน้าต่างแล้วจึงหันไปหาอีกฝ่าย

จี้เล่ส่วยเห็นหลินปั่นชยาเปิดหน้าต่างก็ตกใจจนตัวโยน บอกให้เขาปิดหน้าต่างลงด้วยเสียงลั่นเครือในลำคอ แล้วยังบอกว่าสิ่งนั้นจะเข้ามาข้างในได้

หลินปั่นชยาเห็นแววตาและท่าทางตระหนกของเขาก็ไม่กล้าเอ่ยแย้งได้แต่พยักหน้า จับบานกระຈกแล้วปิดมันลง ทว่าตอนที่เขากำลังจะปิดก็รู้สึกเหมือนมือไปแตะโดนบางอย่างเหนียวๆ แต่ไม่ทันได้มีเวลาให้ขบคิดอะไร เขาก็ปิดหน้าต่างแน่นแล้ว

"นายคูสิ 'ไม่มีอะไรทั้งนั้น' หลินปั่นชยาเปิดหน้าต่างแล้วเดินไปข้างๆ จี้เล่ส่วยเพื่อสอบถามขวัญเพื่อนของตนต่อ "นายอาจจะตาผัดหรือเปล่า แต่ฉันไม่ไปไหนแล้ว จะอยู่ในบ้านนี้แหละ พรุ่งนี้นายยังต้องไปทำงานนะ ไปนอนก่อนเถอะ"

จี้เล่ส่วยยิ้มขึ้นเ่อยว่า "จะตาผัดได้อย่างไร ห้องนี้มันผิดปกติเกินไป... ปั่นชยา ตอนนั้นนายคิดอะไร ทำไม่ถึงซื้อที่นี้ล่ะ"

"ก็เพราะราคาถูกนี่ ใกล้ที่ทำงานฉันด้วย" หลินปั่นชยาเอ่ย "แล้วที่อื่นฉันก็ซื้อไม่ไหวหรอก"

จี้เล่ส่วยรีบบอก "โทษที ฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น..."

หลินปั่นชยาจึงเอ่ย "ฉันรู้ นายไปพักผ่อนก่อนเถอะ ฉันจะอยู่ในห้องนั่งเล่นนี้แหละ มีอะไรก็เรียกฉันนะ" เขากอดอก น้ำเสียงสงบทำให้จี้เล่ส่วยรู้สึกว่าการเชื่อถือเขาได้ ตอนเรียนมหาวิทยาลัย จี้เล่ส่วยคิดว่าเขาใจกล้ามาก แทบไม่มีอะไรทำให้หลินปั่นชยาตกใจได้เลย ไม่ว่าจะเป็นมด แมลง หนู หรือว่าจะเป็นภูตผีปิศาจ หลินปั่นชยาเห็นแล้วก็ล้วนมีท่าทีเฉยเมยประหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ตอนนี้ใกล้จะตีสองแล้ว จี้เล่ส่วยที่อกสั่นขวัญแขวนมาทั้งคืนเหนื่อยมากแล้วจริงๆ เขาเดินลากร่างกายที่อ่อนเพลียไปยังห้องนอน หลังจากนอนลงบนเตียงแล้วฟังเสียงโทรทัศน์ที่ตั้งมาจากห้องนั่งเล่น ก็ปิดดวงตาที่เหนื่อยล้าลง

หลังจากจี้เล่ส่วยเข้าห้องไปแล้ว หลินปั่นชยาก็ย่องไปเข้าห้องน้ำเสียงบๆ รอบหนึ่ง เมื่อครู่เขาไม่กล้าพูดว่าหลังจากที่ปิดหน้าต่างแล้ว เขาก็รู้สึกเหนียวเหนอะที่มือมาตลอด เมื่อก้มหน้าดูถึงพบว่านิ้วของตนมีคราบสีแดง

เปราะเปื้อนอยู่เยอะมาก

ในตอนแรกหลินปั้นชย่ายังนึกว่านี่คือสีน้ำมันหรืออะไรทำนองนั้น พอเข้าห้องน้ำแล้วเขาก็ยกมือขึ้นใช้ปลายจมูกดมกลิ่นมัน คิดไม่ถึงว่าตนจะได้กลิ่นฉาวเลือด

เป็นกลิ่นเลือดหรือ หรือจี้เสอสู่ยไม่ระวังไปกระแทกหน้าต่างเข้า? หลินปั้นชย้าเปิดก๊อกน้ำ ล้างคราบบนมือออก จากนั้นก็ก้าวเท้าตรงไปยังหน้าต่าง

ครั้งนี้เขาไม่ได้เปิดบานกระจกแต่มองสำรวจมันอย่างละเอียดหนึ่งรอบ ก่อนหน้านั้นห้องฟ้ามืดครึ้มเกินไปเขาจึงไม่ทันได้สังเกต เมื่อมองดูดีๆ อีกครั้งแล้วถึงพบว่ามีส่วนสิ่งอยู่บนกระจกหน้าต่างจริงๆ สิ่งเหล่านั้นดูเหมือนจะเป็นเส้นริ้วแปลกๆ หลังจากพินิจโดยละเอียดหลินปั้นชย้าถึงดูออกว่าสิ่งนี้คืออะไรกันแน่

ทั้งหมดนี้มันคือลายนิ้วมือสีแดงเลือดที่ประทับอยู่บนกระจกหน้าต่างอย่างเด่นชัด หากมองดีๆ คงคิดว่ามันเป็นลวดลายบนกระจก

หลินปั้นชย้ามองลายนิ้วมือเหล่านี้พลางขมวดคิ้ว หมุนกายเดินเข้าห้องครัวรอบหนึ่ง เมื่อออกมาอีกครั้งในมือก็มีผ้าขี้ริ้วเพิ่มขึ้นมาหนึ่งผืน

เขาเปิดหน้าต่างออกอย่างระมัดระวัง หลินปั้นชย้าก็ลงยืนตัวออกไป ตั้งใจจะเช็ดรอยบนหน้าต่างด้านนอก ทว่าพอใช้ผ้าขี้ริ้วเช็ดวนไปมาบนกระจกหน้าต่างอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็ชะงักการกระทำก่อนดึงมือกลับมา มองผ้าขี้ริ้วที่สะอาดสะอาดแล้วพลันตระหนักได้เรื่องหนึ่ง

รอยนิ้วมือเลือดนั้นไม่ได้เปื้อนหน้าต่างด้านนอก แต่อยู่ที่หน้าต่างด้านใน หลินปั้นชย้าหันไปมองห้องด้านหลังตัวเอง

ไฟในห้องเปิดอยู่ ไม่ถึงกับมืด ภายในห้องไม่ได้มีเฟอร์นิเจอร์มากนัก ดังนั้นเมื่อกวาดตามองไปก็จะสามารถเห็นได้ทั่วทั้งห้อง ตามหลักแล้วเมื่อคนทั่วไปเห็นของแบบนี้ก็คงผวาทันที แต่หลินปั้นชย้ามีท่าทีนิ่งสงบ ทำเพียงไปห้องน้ำแล้วซักผ้าขี้ริ้วให้สะอาด

ตอนแรกที่ตัดสินใจซื้อห้องนี้หลินปั้นชย้าก็นึกสงสัยอยู่บ้าง เพราะมัน

ราคาถูกจนน่าประหลาดใจ ที่ดินลือกเดียวกันแต่คนละย่านคอนโดฯ กลับแพงกว่าสองถึงสามแสนหยวน หลินปั้นชยาเคยถามนายหน้าว่าทำไมราคาห้องที่นี้ถึงได้ถูกขนาดนี้ คำตอบของนายหน้าคือเจ้าของบ้านคนก่อนรีบไปต่างประเทศ จึงขายราคาถูกๆ เพื่อจะได้รีบออกจากประเทศ

จนกระทั่งวันที่โอนกรรมสิทธิ์ หลินปั้นชยาถึงได้เจอหน้าเจ้าของบ้านครั้งหนึ่ง ชายวัยกลางคนที่ดูเพี้ยนเล็กน้อย ใบหน้าขาวซีด ร่างกายผ่ายผอม ดูอ่อนแอ ปากขมขมิบท่องอะไรบางอย่างไม่หยุด ดูสภาพจิตใจไม่ค่อยดีนัก

หลังจากโอนกรรมสิทธิ์แล้ว เจ้าของห้องก็หายสาบสูญไปโดยสมบูรณ์ แม้แต่ของในห้องยังไม่เอาไปด้วย ตอนนั้นมาคิดดูแล้วก็มีจุดที่ค่อนข้างผิดปกติจริงๆ

หลินปั้นชยาปิดหน้าต่างต่างลงแล้วกลับไปที่พักอีกครึ่ง นั่งลงเงียบๆ ปรับเสียงโทรทัศน์ให้ดังขึ้นหลายส่วน

ในห้องนอน จี๋เล่อสูยลึ้มตาอยู่ท่ามกลางความมืด จ้องมองเพดานห้องเหนือศีรษะตนเอง จดจ้องอยู่นานก็รู้สึกเวียนศีรษะแปลกๆ ขึ้นมาชอบกล ร่างกายราวกับบอยูกกลางน้ำวน เติ้วขึ้นเติ้วลงบิดเบี้ยวไปมาไม่หยุด เขาหลับตาลง เสียงลมข้างหูวิดแหลมขึ้นเรื่อยๆ ท่ามกลางเสียงลมมีเสียงเอี้ยดอ๊าดเบาๆ แทรกอยู่ด้วย...จากนั้นตู้เสื้อผ้าข้างเตียงก็แง้มออกมาเล็กน้อย ตู้เสื้อผ้านี้เป็นของที่เจ้าของเดิมทิ้งไว้เช่นกัน แม้มันจะค่อนข้างเก่าแล้ว แต่พวกเขาทั้งไม่ลงใจใช้งานมันต่อไป เพียงแต่ตู้นี้คล้ายจะมีปัญหาตรงประตูเล็กน้อย มันมักจะเปิดเองบ่อยๆ

หากเป็นหลายวันก่อนจี๋เล่อสูยคงไม่คิดมากกับตู้นี้ แต่วันนี้เขาเจอเรื่องมามาก สภาพจิตใจที่อ่อนไหวรับแรงกระทบกระเทือนใดๆ ไม่ไหวอีกต่อไป

เมื่อประตูตู้เปิดออกเขาก็ชนลูกขนพองไปทั่วทั้งกาย ไม่กล้านอนหลับอีกต่อไป จึงลุกขึ้นนั่งตัวเหยียดตรงทั้งอย่างนั้น

"ปั้นชยา..." จี๋เล่อสูยเรียกชื่อเพื่อนสนิทของตน เขาอยากเรียกหลินปั้นชยาเข้ามาในห้อง ให้มาช่วยตนปิดประตูตู้เสื้อผ้า

แต่เขาเรียกชื่อหลินปั้นชยาแล้ว คนข้างนอกกลับไร้ซึ่งการตอบกลับ

ในตอนนั้นเองจี้เล่อสุ่ยก็ได้ยินเสียงประหลาดดังขึ้น คล้ายว่าจะดังมาจากตู้เสื้อผ้า

มันคือเสียงเคี้ยวของที่เหนียวหนึบ ด้านในตู้เหมือนมีบางสิ่งกำลังเคี้ยวกินอะไรอยู่อย่างเอร็ดอร่อย

"หลินปั้นชยา" เสียงของจี้เล่อสุ่ยติดสะอื้นให้ ในฐานะที่เป็นผู้ชายโตเต็มวัยเขาอยากลุกขึ้นยืนมาก แต่เรี่ยวแรงทั้งร่างกายเหมือนถูกสูบออกไปแล้วก็มีปาน ไม่ว่าอย่างไรก็ขยับตัวไม่ได้

เสียงเคี้ยวดังขึ้นเรื่อย ๆ หางตาจี้เล่อสุ่ยเหลือบไปเห็นว่าในช่องประตูตู้มืดมืดที่แง้มออก มีดวงตาสีแดงฉานปรากฏขึ้น คอยสอดส่องออกมาด้านนอกด้วยความละโมภ มันคล้ายจะสังเกตเห็นจี้เล่อสุ่ยที่นั่งนิ่งไม่ไหวติงอยู่บนเตียงแล้ว เสียงหัวเราะเย็นเยียบเข้ากระดูกดังออกมา...

จี้เล่อสุ่ยอ้าปากกว้าง คอหอยของเขาราวกับถูกบีบแน่น ต้องใช้แรงทั้งหมดที่มีถึงจะพ่นคำสองคำออกมาได้อย่างยากลำบาก "ช่วยด้วย..."

แก๊วก!

ไฟในห้องนอนสว่างขึ้น

ความหนาวเหน็บ แข็งทื่อ และความสยดสยองจางหายไปดังกระแสน้ำไหล จี้เล่อสุ่ยเงยหน้าขึ้น มองเห็นหลินปั้นชยาที่อยู่ข้างเตียง หลินปั้นชยามองเขาด้วยความเป็นห่วง ปากขยับเหมือนกำลังพูดอะไรอยู่แต่จี้เล่อสุ่ยกลับไม่ได้ยินอะไรเลย เขาเหมือนเป็นรูปปั้นหินตัวหนึ่งซึ่งนิ่งค้างแข็งทื่ออยู่กับที่ ไม่อาจแสดงสีหน้าใดๆ ออกไปได้ และไม่อาจบริภาษพูดอะไรออกไปได้สักคำ

"เล่อสุ่ย?" หลินปั้นชยาเรียกเพื่อนสนิทของตนซึ่งมีใบหน้าซีดเผือดอย่างกังวลใจ

"ปั้นชยา..." ในที่สุดจี้เล่อสุ่ยก็พูดออกมา เพียงแต่เสียงของเขาเบาราวกับเสียงร่นไร ติดความสั่นเครือที่ไม่อาจควบคุมได้ "ปั้นชยา...ฉันจะย้ายออก"

หลินปั้นชยาตอบ "โอเค เมื่อไหร่เหอะ"

"เร็วที่สุด" จี้เล่อสุ่ยเอ่ย "นายเองก็ย้ายออกไปกับฉันเถอะนะ ที่นี้...ห้องนี้"

มันผิดปกติจริงๆ"

หลินปั้นชยาไม่ได้ตอบรับ เขาถอนหายใจ นั่งลงข้างจี๋เล่อสูย กดไหล่ อีกฝ่ายไว้ให้ไม่ตัวสั่นอีก จากนั้นจึงเอ่ยต่อ "ฉันจะลองอยู่อีกสักสองสามวันดู"

"นายได้ยินเสียงนั้นหรือยัง"

"เสียงอะไร" หลินปั้นชยาถาม

"มีคนกินอะไรบางอย่างอยู่ในตู้" จี๋เล่อสูยเอ่ย ตัวเขาแข็งเป็นท่อนไม้ "เหมือนกำลังกินเนื้ออยู่ เนื้อเยอะมากๆ"

หลินปั้นชยาลุกขึ้นไปดูที่ตู้เสื้อผ้า แน่ใจว่าด้านในไม่มีอะไร เขาเห็น ท่าทางไร้วิญญาณของจี๋เล่อสูย ตอนนั้นเขาไม่สามารถชี้ชัดได้ว่าจี๋เล่อสูยได้ยิน เสียงอะไรบางอย่างจริงๆ หรือเป็นผลพวงจากสภาพจิตใจที่ย่ำแย่

"ถ้าฉันอยู่ที่นั่นต่อไป ฉันต้องเป็นบ้าแน่ๆ" จี๋เล่อสูยคว้าแขนหลินปั้นชยา เอาไว้พาลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน "นายไม่ต้องอยู่ที่นั่นแล้ว ที่นี้มันอยู่ไม่ได้จริงๆ นะ..."

"เดี๋ยวฉันจะช่วยหาห้องให้นายก่อนนะ"

"ได้" จี๋เล่อสูยพูด "พรุ่งนี้ฉันไม่ไปทำงานแล้ว รีบหาห้องเลย..."

หลินปั้นชยาเห็นด้วย

แม้จี๋เล่อสูยจะดูอ่อนล้าจนถึงขีดสุด แต่ในไม่กี่ชั่วโมงนี้เขาก็ไม่กล้านอนต่อ อีกแล้ว มานั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นดูโทรทัศน์เป็นเพื่อนหลินปั้นชยา

เข้าตรูเวลาหกโมงกว่า ในที่สุดฟ้าก็ทอแสงอรุณอ่อนๆ

ดวงตาไร้แววทั้งสองข้างของจี๋เล่อสูยจดจ้องโทรทัศน์มื่อถือ บนหน้าจอล้วนแสดงรายชื่อบ้านให้เช่าหรือขาย จนราวแปดโมงกว่า เขาก็เริ่มต่อสาย นัดนายหน้าเพื่อไปดูบ้านอย่างอดรนทนไม่ไหว

ตอนที่จี๋เล่อสูยทำเรื่องเหล่านี้ หลินปั้นชยาล้วนอยู่ข้างๆ เป็นเพื่อน ตลอดเวลา เขาไม่ได้พูดคุยอะไรนัก เพียงมองท่าที่ไม่ค่อยปกติของจี๋เล่อสูย หวังคึกก็ปรากฏแววกังวลขึ้นมาเล็กน้อย

บทที่ 4

ห้อง 1303 (4)

หลังจากเคี้ยวกรำทรมานมาทั้งคืน สภาพจิตใจของจี้เล่อสู่ย่ำแย่ ถึงขีดสุด เดิมทีหลินปิ่นชย่ายังไม่วางใจ อยากจะไปหานายหน้าด้วยกันกับเขา ทว่าจี้เล่อสูยกลับปฏิเสธ

"ไม่ต้องไปเป็นเพื่อนฉันหรอก ฉันไปคนเดียวก็พอ นายเองก็ไม่ได้นอนทั้งคืน ไปหาที่พักร้อนเถอะ" จี้เล่อสูยเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ หยิบกุญแจแล้วเอ่ยกับหลินปิ่นชย่า "แต่อย่านอนที่นั่นนะ ฉันกลัวจะเกิดเรื่องตอนนายอยู่บ้านคนเดียว"

"ฉันไม่เป็นไร" หลินปิ่นชย่าเอ่ย "ไม่อยากให้ฉันไปด้วยจริง ๆ เหมอ"

"ไม่ต้องหรอก" จี้เล่อสูยยกยืมขึ้น เพียงแต่รอยยิ้มนี้ไม่น่ามองเป็นพิเศษ ไม่ยิ้มเลยยังจะดีเสียกว่า "ยังงั้นก็เป็นผู้ชายคนหนึ่ง ถึงตอนกลางคืนจะกลัว แต่เช้าแล้วยังต้องกลัวอะไรอีก" เขาเก็บกุญแจห้องใส่กระเป๋าเสื้อ พยักหน้าให้หลินปิ่นชย่า หันตัวแล้วเดินจากไป

หลินปิ่นชย่ามองแผ่นหลังของเขาด้วยสีหน้าซับซ้อน เดิมทีตอนนั้นที่ตนชวนจี้เล่อสูยมาอยู่ด้วยก็มาจากเจตนาดี อยากช่วยเพื่อนประหยัดค่าเช่าห้องขึ้นเดือนละสองพันหยวน ใครจะรู้ว่าเข้ามาอยู่ได้ไม่กี่วันก็เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น

วันนี้เป็นวันฟ้าครึ้ม ลมหนาวพัดเบาๆ ไม่มีความอบอุ่นในช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิเลยแม้แต่หยด

ต้นไม้ในย่านคอนโดฯ เป็นต้นไม้เขียวชอุ่มตลอดปี อุดมสมบูรณ์ดี แต่

ไม่รู้ทำไมร่มเงาของต้นไม้กลับดูเย็นชายิ่ง ทำให้ทั้งย่านคอนโดฯ นี้ดูเฉินๆ เหมือนภาพเก่าเก็บที่สีซีดจาง ดูน่าอึดอัดอย่างมาก

หลังจี้เล่อสุ่ยไปแล้วหลินปั้นชยาก็ตรวจสอบหน้าต่างใหม่อีกรอบ กระจกหน้าต่างสะอาดสะอ้าน ไม่เห็นรอยเลือดเลยแม้แต่หยด รวากับเรื่องทั้งหมดที่ผ่านไปเมื่อคืนนี้เป็นเพียงจินตนาการของหลินปั้นชย่า

หลินปั้นชย่าจ้องกระจกหน้าต่างครู่หนึ่ง แต่ก็ไม่เห็นตรงไหนที่ผิดปกติ น่าสงสัย ตอนนั้นท้องก็ร้องเพราะความหิวขึ้นมาพอดี จึงหมุนกายเดินเข้าห้องครัวไปต้มบะหมี่มารองท้องสักหน่อย

เขากินบะหมี่เสร็จก็นั่งพักบนโซฟาครู่สั้นๆ ในขณะที่กำลังครึ่งหลับครึ่งตื่น กลับได้ยินเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ดังขึ้น

เมื่อหยิบมาดูก็พบว่าเป็นสายของจี้เล่อสุ่ย

"ฮัลโล เล่อสุ่ย?" หลินปั้นชย่าเอ่ย "มีอะไรหรือ"

เสียงของจี้เล่อสุ่ยแหบพร่า เต็มไปด้วยความลึนหวังอย่างสุดซึ้ง เขากล่าว [ปั้นชย่า นายรีบออกมาจากห้องเถอะ อย่าอยู่ที่นั่นเลย ใครจะไปอยู่ที่นั่นได้]

หลินปั้นชย่าเอ่ย "ทำไมล่ะ"

[ฉันออกมาเจอนายหน้าแล้ว เลยถือโอกาสถามเรื่องของย่านคอนโดฯ นั้น] จี้เล่อสุ่ยเอ่ย [เขาบอกว่าย่านคอนโดฯ นั้นไม่มีคนอยู่!!]

"ไม่มีคนอยู่? หมายความว่าไง" หลินปั้นชย่าไม่เข้าใจ

[นายหน้าคนนั้นบอกว่าที่ดินสุสานแถวๆ นี้แพงเกินไป คนรวยบางกลุ่มก็เลยเลือกย่านคอนโดฯ ใหม่ สร้างตึกไว้สองสามตึกเพื่อเอาไว้เก็บโกอิฐโดยเฉพาะ ย่านคอนโดฯ ที่นายซื้อก็ไม่ได้กว้างมากอยู่แล้ว พื้นลาดเสียงแถมยังติดแม่น้ำติดภูเขาอีก มันถูกสร้างไว้ตั้งหลายอาคาร...] จี้เล่อสุ่ยเอ่ยไปเสียงก็สั่นเครือขึ้นมาอย่างควบคุมไม่อยู่ [มีน้ำล่ะ ชั้นบนชั้นล่างของพวกเราถึงไม่มีคนเลยที่แท้ในห้องก็วางโกเก็บโกอิฐไว้เต็มไปหมด มีแค่พวกเราคนเป็นๆ สองคนที่อยู่ที่นั่น]

หลินปั้นชย่าชะงักงัน เขาเคยคิดอยู่แล้วว่าที่ห้องราคาถูกขนาดนี้เป็นเพราะเคยมีปัญหอะไรหรือเปล่า แม้ในสัญญาจะเขียนข้อกำหนดไว้

ชัดเจนอย่างมากว่าหากเป็นบ้านผีสิงก็สามารถเรียกร่องค่าชดเชยได้ แต่
อย่างไรเขาก็คิดไม่ถึงเลยว่าห้องนี้ไม่ใช่บ้านผีสิง ทว่าข้างบ้านซ้ายขวาล้วนเป็น
สุสานที่เขาไว้เก็บอัฐิคนตาย

[ฉันทกำลังดูห้องอยู่] จี้เล่ส่ายเอ๋อเสียวเบา [เดียวดูเสร็จแล้วนายก็ย้าย
ออกมาจากที่นั่นเลยเถอะ...] เขาเอ๋อจบก็ตัดสาย

หลินปั้นชย่มองหน้าจอที่มีตลง ไม่ส่งเสียงอะไรออกมาครู่ใหญ่ ลอง
มองไปรอบๆ ห้องนั่งเล่นรอบหนึ่งแต่ก็รู้สึกถึงความผิดปกติอะไร นอกจาก
หนาวนิดหนอยแล้วก็แค่ห้องนั่งเล่นธรรมดาเท่านั้น ถึงห้องนี้จะเป็นอย่างที่
จี้เล่ส่ายพูดจริงๆ แต่มันจะเลวร้ายถึงขั้นอยู่ไม่ได้เสียหรือ หลินปั้นชย่าคุ่นคิด
อยู่นาน พลันนึกอะไรขึ้นได้ จากนั้นจึงคว้ากุญแจหมุนตัวเดินออกประตูไป

หลินปั้นชยื่อก้าวตามโถงทางเดินไปข้างหน้าสองก้าว ฝ่าเท้าหยุดลงที่หน้า
ประตูห้องข้างๆ เขาลงเลครู้หนึ่ง ก่อนจะยกมือขึ้นเคาะประตู

ก๊อกๆ

เสียงเคาะประตูอันไพเราะดังก้องอยู่ในโถงทางเดิน แต่ประตูกลับไม่เปิด
ออก

หลินปั้นชยื่าค่อนข้างผิดหวัง ไม่กี่วันก่อนเขาเห็นว่าห้องข้างๆ พวกเขา
มีคนย้ายเข้ามา แม้จะไม่ได้เจอเจ้าบ้าน แต่ประตูบานนี้เคยถูกเปิดออกจริงๆ
แน่นอน หรือเจ้าบ้านจะไม่อยู่ ไม่ก็อาจไม่ได้ย้ายเข้ามาอยู่ เพียงแค่มาดูห้อง
เป็นบางครั้งเท่านั้น?

ขณะที่หลินปั้นชยื่าคิดในใจก็เคาะประตูอีกสองสามครั้ง ใครจะรู้ว่ามือเขา
เพ็งวางไปบนนั้น ก็ได้ยินเสียงเอี๊ยดอ๊าดเบาๆ ดังขึ้น ประตูตรงหน้าถูกเปิด
ออกแล้ว

ตอนแรกหลินปั้นชยื่านึกว่าเจ้าบ้านเป็นคนเปิดประตูให้เขา แต่พอมอง
ลอดช่องประตูไปจนทั่วแล้วกลับไม่เห็นใครเลย

"มีคนอยู่มั๊ยครับ" เขาเรียกด้วยความลังเล หลินปั้นชยื่จับลูกบิดเปิด
ประตูตรงหน้า และเขาก็ได้เห็นห้องนั่งเล่นที่อยู่นอกสุด

ภายในห้องนั่งเล่นว่างเปล่า ไม่มีแม้แต่โทรทัศน์แค่จัดวางโต๊ะเก้าอี้ต่างๆ

และโซฟาหนึ่งตัว ดูเรียบง่ายยิ่งกว่าห้องของหลินปั้นชยาเสียอีก และเพราะว่า
สิ่งของน้อยเกินไป หลินปั้นชยาจึงมองเห็นสิ่งประหลาดที่วางอยู่มุมห้องนั่งเล่นได้
โดยการมองแค่ปราดเดียว นั่นคือหีบสี่ด้านขนาดต่างๆ มากมายวางซ้อนกันอย่าง
เป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่ที่มุมห้องนั่งเล่นราวกับก้ออริส มีทั้งตั้งตรงและวาง
นอนลงเรียงรายอย่างประณีต และทางซ้ายสุดของหีบก็มีผู้หญิงในชุดสีแดง
ยืนหันหลังให้หลินปั้นชยา หญิงคนนั้นสวมชุดแต่งงานโบราณสีแดงเข้ม สวม
มงกุฎหงส์โอ้อ่า ดูประหลาดตาอย่างยิ่ง

"สวัสดีครับ คือว่า คุณไม่ได้ปิดประตูบ้านนะครับ" หลินปั้นชยาตะโกน
เข้าไปในห้องนั่งเล่น พยายามให้เจ้าของห้องสังเกตเห็น

อีกฝ่ายกลับไม่สะทกสะท้านต่อเสียงของหลินปั้นชยา และยังคงหันหลัง
ให้เขาอยู่อย่างนั้น

"สวัสดีครับ?" หลินปั้นชยารู้สึกประหลาดใจ "ได้ยินเสียงผมพูดหรือเปล่า
ครับ"

ไม่มีการตอบรับ

ขณะนั้นเขาคิดในใจว่าเกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า หลินปั้นชยาลังเลใจครู่หนึ่ง
แต่สุดท้ายก็ก้าวเท้าเข้าไปในห้องอยู่ดี เขาเดินไปพลงตะโกนเรียกไปพลง
แต่ไม่ว่าเขาจะพูดอะไรไป ผู้หญิงที่หันหลังให้เขาตรงหน้านักก็ไม่มีปฏิกิริยา
ตอบรับอะไรเลย

ในใจหลินปั้นชยารู้สึกไม่ได้รูปร่างๆ เมื่อเดินไปถึงด้านหลังหญิงสาวแล้ว
ก็ยกมือขึ้นสะกิดไหล่เธอเบาๆ เหยยว่า "คุณครับ คุณ...โอเคมั้ยครับ"

หญิงสาวไม่พูด

หลินปั้นชยาขยับเข้าใกล้ อยากดูหน้าของหญิงสาวสักหน่อย แต่ขณะที่
เพิ่งจะยื่นหน้าเข้าไป เขาก็ได้ยินเสียงหกดังกรือบ ศีรษะของผู้หญิงตรงหน้า
ร่วงหลดลงมาจากคอทั้งอย่างนั้น หลินปั้นชมายังปลายเท้าของหลินปั้นชยา
ใบหน้าหญิงสาวถูกฉีกแบ่งแตงแต่มงามหยาดเอี่ยม มุมปากยกโค้งอย่าง
แข็งทื่อ ดวงตาไร้ชีวิตประสานกับครรลองสายตาของหลินปั้นชยา

หลินปั้นชยาชะงักไปสามวินาทีถึงรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น ทว่าสามวินาทีนี้

ก็เพียงพอให้เขาเห็นอย่างชัดเจนว่าศีรษะที่ปลายเท้าไม่ใช่ศีรษะของคน แต่เป็นหุ่นผู้หญิง หุ่นพลาสติกที่สมจริงอย่างมาก มองเผินๆ เหมือนมนุษย์จริงๆ ไม่มีผิด พอหัวหล่นลงมา มงกุฎหงส์แสนสวยก็หล่นลงกับพื้นด้วย ผมยวสีดำทั้งเยอะทั้งหนาราวกับใบเมฆมุ่มแผ่คลุมเต็มพื้น

หลินปั้นชย่ำสตาบกับศีรษะที่ปลายเท้าคู่หนึ่ง ก้มลงจะหยิบเธอขึ้นมา แต่ทันทีที่ปลายนิ้วสัมผัสผิวของเธอ ก็มีเสียงที่ทั้งนุ่มนวลทั้งเย็นเยียบดังขึ้นจากหน้าประตู "คุณกำลังทำอะไร"

หลินปั้นชย่ำเงยหน้าขึ้นและเห็นชายที่ก่อนหน้านี้เคยเจอกันครั้งหนึ่งในลิฟต์

วันนี้ในมือของเขาไม่ได้ถือหีบสีดำ และไม่ได้สวมเสื้อโค้ตสีดำทั้งตัวตัวนั้นแล้ว เพียงแต่สีหน้าของเขาดูไม่ค่อยดีนัก ชิดขาวไม่เห็นเส้นเลือดดำเส้น เขาเอียงคอจ้องหลินปั้นชย่ำ เสียงแผ่วเบาราวสายลมอ่อน "คุณกำลังจะทำอะไร" ขณะที่เอ่ยเขาก็เอามือล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกง หลินปั้นชย่ำสังเกตเห็นว่านั่นคล้ายจะเป็นลูกเต๋าสองลูก

"ขอโทษครับ!" หลินปั้นชย่ำหยุดกายขึ้นทันทีแล้วอธิบาย "ผมเห็นว่าคุณไม่ได้ปิดประตูบ้าน...นี่ว่าเกิดอะไรขึ้น ก็เลยเข้ามาดู"

ชายคนนั้นมองหลินปั้นชย่ำ แววตาของเขาประหลาดมาก เหมือนกำลังมองสำรวจทั้งยังเหมือนกำลังประเมินเขาอยู่ หลินปั้นชย่ำเป็นฝ่ายผิวจึงไม่กล้าปริปากพูด ด้วยเหตุนี้บรรยากาศจึงเงียบสงัดไปนับนาที

หนึ่งนาทีหลังจากนั้น ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นมาอีกประโยค แต่หลินปั้นชย่ำไม่เข้าใจคำพูดของเขาสักเท่าไร ชายคนนั้นพูดว่า "เข้าห้องนี้มาแล้ว คุณไม่มีอะไรที่อยากทำเลยหรือ"

หลินปั้นชย่ำขบขัน "อะไรที่อยากทำ?"

ชายหนุ่มขมวดคิ้วสวยๆ ของเขา จู่ๆ ก็เดินก้าวยาวๆ มาเบื้องหน้า หลินปั้นชย่ำ ไกลเสียจนปลายจมูกของทั้งคู่แทบจะสัมผัสกัน หลินปั้นชย่ำตกใจจนผะ ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง ทำเพียงสบสายตากับชายคนนั้น ระยะใกล้ขนาดนี้เขามองเห็นขนตาของชายคนนั้นอย่างชัดเจนแทบทุกเส้น

และดวงตาคู่นั้นของเขาก็เหมือนจะต่างจากคนอื่น ๆ ไม่น้อย มันดำสนิทจนมองแทบไม่เห็นเส้นใยในม่านตา รวากับทะเลดำมืด

ทั้งสองสบตากันครู่หนึ่ง ชายหนุ่มถอยหลังไปหนึ่งก้าว สองมือทอดออก "คุณเห็นหุ่นนี้แล้วใช่ไหมล่ะ"

หลินปั้นขย่ำเอ่ย "หา...? หะ...เห็นแล้ว"

"คุณไม่ยอมทำอะไรเลยเหรอ"

หลินปั้นขย่ำขมขืน "ทำ? ทำอะไร"

ชายหนุ่มไม่ตอบแต่ย้อนถามว่า "คุณอยู่ห้องข้างๆ ใช่ไหม"

หลินปั้นขย่ำกล่าว "ใช่ครับ..."

"ย้ายเข้ามาที่วันแล้ว"

"หนึ่งอาทิตย์"

ชายหนุ่มถามต่อ "เตรียมจะย้ายออกไปเมื่อไหร่"

คำถามนี้ถามได้แปลกจริงๆ "ผมไม่ได้คิดจะย้ายออกไปนะครับ..."

หลินปั้นขย่ำตอบ

ชายหนุ่มเอ่ยอีก "ทำไมถึงไม่ย้ายออก"

หลินปั้นขย่ำครุ่นคิด "เพราะมีสาเหตุที่น่าเศร้านิดหน่อย"

ชายหนุ่มได้ยินก็นิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง อาจเพราะคิดว่าหลินปั้นขย่ำจะมีเรื่องราราวน่าสะเทือนใจอะไร น้ำเสียงของชายหนุ่มดูอบอุ่นขึ้นมาเล็กน้อย "สาเหตุที่น่าเศร้าอะไร"

หลินปั้นขย่ำพ่นคำหนึ่งออกมาเบาๆ "จน"

ชายหนุ่ม "..."

หลินปั้นขย่ำ "..."

ความเงียบอันน่ากระอักกระอ่วนแผ่กระจายระหว่างคนทั้งสอง

ในตอนที่หลินปั้นขย่ำกำลังคิดว่าตนควรบอกลาได้หรือยัง ในที่สุดชายคนนั้นก็กล่าวคำ เขาเอ่ย "สาเหตุนี้ก็น่าเศร้าพอตัว"

เข่าตาหลินปั้นขย่ำชื้นน้ำเล็กน้อย ในใจคิด โลกใบนี้ยังมีเรื่องที่น่ากลัวกว่าความจนอีกหรือ ดูจากตอนนี้แล้ว ไม่มีเลย

อาจเพราะไม่ต้องการให้ความเศร้าโศกแผ่ขยายออกไปมากกว่านี้ ชายหนุ่มจึงเปลี่ยนหัวข้อ "คุณมาหาผมมีธุระอะไร"

หลินปั้นชยาเอ่ย "อ้อ บ้านผมเหมือนจะมีอะไรบางอย่างผิดปกติ นิดหน่อย บ้านคุณเป็นเหมือนกันหรือเปล่าครับ"

ชายหนุ่มกล่าว "ตรงไหนที่ผิดปกติ"

"รูมเมตผมบอกว่าโดนผีหลอก"

"ผมไม่เชื่อเรื่องผีสงเทวดา"

หลินปั้นชย่ายิ้มขึ้น "เหมือนกัน"

"แต่..." ชายหนุ่มกล่าวต่อ "คุณก็น่าสนใจดีนะ บางทีผมอาจจะเลี้ยงข้าวคุณสักมื้อ ฟังคุณเล่าเรื่องอย่างละเอียดว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่" เขาเอ่ยพลางยื่นมือให้หลินปั้นชยา "ผม...ซิงซิงหลัว"

นี่คือชื่อของชายหนุ่ม ซิงหลัว? ซิงหลัว...ก็ดูมีวาสนากับปั้นชยาดี

หลินปั้นชย่ายกมือจับมือของเขายื่นมา "หลินปั้นชยา"

ซิงหลัวเป็นคนประหลาดคนหนึ่ง สามารถสัมผัสได้ตั้งแต่ห้องที่เขาอยู่ ไปจนถึงวิธีการพูดของเขาเลย เขาบอกว่าจะเลี้ยงข้าวหลินปั้นชยา วินาทีถัดมาก็เดินเข้าห้องครัวโดยไม่สนใคร บอกให้หลินปั้นชยานั่งทำตัวตามสบาย อยู่ในห้องนั่งเล่น

หลินปั้นชยามาบ้านเขาเป็นครั้งแรก ทำตัวตามสบายเกินไปก็ไม่เหมาะนัก ได้แต่นั่งสงวนท่าทีอยู่บนโซฟา แล้วมองสำรวจโดยรอบอีกครั้ง หุ่นพลาสติกที่จู่ๆ หัวก็ร่วงลงมาเมื่อครู่ ตอนนี้อย่างคงนอนแอ้งแม้งสบตากับหลินปั้นชยาอยู่บนพื้น ไม่รู้ว่าหลินปั้นชยามองผิดไปหรืออย่างไร เมื่อครู่หุ่นผู้หญิงนั้นยังทำหน้าที่ยิ้มอยู่ มาตอนนี้มุมปากกลับคว่ำลงมา กลายเป็นใบหน้าเศร้าหมองห่อเหี่ยว

หลินปั้นชยาสบตากับเธอครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ตัดสินใจก้มลงเก็บหัวหุ่นนั้นขึ้นมา วางไว้มุมโซฟาอย่างระมัดระวัง ส่วนตนก็นั่งลงบนโซฟาอีกฝั่งหนึ่ง เขานั่งอยู่อย่างนั้นโดยไม่ทำอะไรทำ สายตาเริ่มพินิจพิจารณาห้องนั่งเล่นโดยละเอียด

ในห้องนั่งเล่นมีหีบเล็กใหญ่วางอยู่ ก็นั่นที่ห้องนั่งเล่นไปเกือบหมด มีหีบหนึ่งอยู่ใกล้หลังบันชยามาก เขาจึงยื่นมือออกไปด้วยความอยากรู้ และสัมผัสผืนนอกหีบเบาๆ จากนั้นเขาก็ขมวดคิ้ว เผยสีหน้าแคลงใจออกมา ผิวด้านนอกของหีบนี้มองเผินๆ เหมือนทำจากไม้ แต่เมื่อลูบแล้วมันกลับอ่อนนุ่มอย่างยิ่ง แล้วยังคงค่อนข้างคล้าย...ผิวหนังมนุษย์

ด้านในหีบนี้ใส่อะไรไว้กันแน่ ขณะที่หลังบันชยากำลังคิด ก็พลันได้ยินเสียงเสียงหนึ่งดังขึ้นแผ่วเบา เขาเงยหน้าก็พบว่าเสียงนั้นดังออกมาจากตู้ใบหนึ่งที่เชื่อมระหว่างห้องนั่งเล่นกับระเบียง แม้เสียงจะแผ่วเบาทว่าเสียงดูเล็กน้อย หากให้บรรยายก็คงเหมือนกับมีคนอยู่ในตู้ ใช้ปลายเล็บที่แหลมคมครูดข่วนประตูตู้

เสียงนี้ดังต่อเนื่องไม่หยุด แม้หลังบันชยาจะอยากเมินเสียงนี้เท่าไรก็ไม่อาจทำได้ เขานั่งฟังอยู่บนโซฟาหลายนาที สุดท้ายก็นั่งไม่ติด ลุกเดินไปที่ห้องครัว

ประตูห้องครัวเป็นกระจกเนื้อขุ่นและยังล็อกจากด้านใน หลังบันชยาได้ยินแต่เสียงผัดอาหารดังมาจากในนั้น เขายกมือเคาะประตูกระจกแต่ไม่มีเสียงตอบกลับ หลังบันชยาจึงเรียกอีกครั้ง "คุณช่งครับ?"

"ว่าไง" เสียงของช่งชิงหัวเราะเบาๆ

"ในตู้เสื้อผ้าบ้านคุณเหมือนจะมีอะไรอยู่ข้างในเลย" หลังบันชยาตะโกนกล่าว "คุณออกมาดูหน่อยมั๊ยครับ"

ช่งชิงหัวเราะอะไรบางอย่างแต่มันยิ่งงำไม่ชัดเจนเกินไป หลังบันชยาได้ยินไม่ชัดเจนต้องถามขึ้นอีกรอบ ทว่าด้านในกลับไม่มีเสียงตอบกลับใดๆ อีกเลย

ขณะนั้นเองตู้เสื้อผ้าในห้องนั่งเล่นก็ยิ่งเกินจินตนาการขึ้นเรื่อยๆ เสียงครี๊ดๆ ดังขึ้นราวกับจะชวนประตูตู้ให้แหลกละเอียดอย่างไรอย่างนั้น

หลังบันชยาจนปัญญาได้แต่หันกายเดินไปยังเบื้องหน้าตู้นั้น แต่เขายังไม่ทันได้ตอบโต้ใดๆ ประตูตู้ตรงหน้ากลับส่งเสียงดังแอดแล้วเปิดออกมาเองทันทีที่ประตูตู้เปิดออก สิ่งที่อยู่ด้านในก็เข้าสู่ครรลองสายตาของ

หลินปั้นชย่านั้นคือแท่นบูชาแท่นหนึ่ง

บนแท่นบูชาจุดธูปเทียนสีแดงอยู่ไม่น้อย ด้านหลังธูปเทียนมีโถเซรามิกสองใบตั้งอยู่ หลินปั้นชย่านั้นเคยเห็นโถแบบนี้บ่อยๆ เป็นโถแบบที่มักจะพบในฌาปนสถาน...มันคือโถเก็บอัฐิ และนอกจากแท่นบูชาแล้ว หลินปั้นชย่อก็ไม่เจอสิ่งใดในตู้ที่สามารส่งเสียงออกมาได้เลย เขากวาดสายตาไปรอบๆ ไม่ช้าก็พบว่าบนประตูตู้มีรอยเลือดที่เกิดจากการขีดข่วนและทะเยอพุ่งเหิงไปหมด รอยเลือดนั้นทั้งหนาทั้งยาว ทำเอาคนมองหนึ่งศีรษะชาวาบ

หลินปั้นชย่าจ้องแท่นบูชาอยู่ครู่หนึ่งที่ สุดท้ายก็ยกมือขึ้นปิดประตูตู้เงียบๆ จากนั้นก็กลับไปท่โซฟาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น นั่งเหม่อลอยต่อไป

ในที่สุดซิงซิงหลัก็ออกมาจากห้องครัว มือถือกับข้าวจานร้อนหลายจาน เขาวางอาหารไว้บนโต๊ะ เยกหน้ามองมาทางหลินปั้นชย่แล้วบอกให้มาทานข้าว

หลินปั้นชย่เดินไปข้างโต๊ะ เอ่ยว่า "ผมเหมือนจะได้ยินเสียงออกมาจากตู้เสื้อผ้าบ้านคุณ..."

ซิงซิงหลัหัวดวงถั่วและตะเกียบ ไม่แม้แต่จะเงยหน้า "อ้อ"

หลินปั้นชย่เอ่ยอย่างระแวง "จะเป็นพวกหนูอะไรทำนองนี้หรือเปล่าล่ะ"

ซิงซิงหลับอกว่า "บ้านผมไม่มีหนู"

หลินปั้นชย่กล่าว "งั้น..."

"มีแต่โถเก็บอัฐิ"

หลินปั้นชย่ "..."

ซิงซิงหลัเอ่ยต่อ "ตามหลักแล้วโถเก็บอัฐิคงส่งเสียงไม่ได้หรอก ใช่มั้ย"

หลินปั้นชย่ไร้คำจะพูด

คงเป็นเพราะสีหน้าของหลินปั้นชย่ดูงงจนเกินไป จนทำให้ซิงซิงหลัรู้ตัวแล้วว่าคำพูดของตนมีจุดที่ทะแม่งๆ เขาคิดไตร่ตรองก่อนจะกล่าวขึ้น "แต่ก็ไม่แน่ว่าโถใส่อัฐินี้เจ้าของห้องทิ้งไว้ล่ะ ผมไม่ได้ไปขยี้มันเลย มันส่งเสียงได้หรือเปล่าผมเองก็บอกไม่ได้"

หลินปั้นชย่รู้สึกเวียนหัวเล็กน้อย "เจ้าของห้องทิ้งไว้?"

ซ่งซิงหัวเอ๋ย "ใช่ ชั้นบนชั้นล่าง ห้องชายห้องขามีโถเก็บอัฐิหมดเลย
ผมค่อนข้างถูกชะตากับโถบ้านนี้ ก็เลยเช่าที่นี้"

หลินปั้นชยาคิดในใจ เขาเลือกใช้คำว่าถูกชะตาได้พิสดารเกินไปจริงๆ
พิสดารจนพูดไม่ออกเลย

ขณะที่ทั้งสองพูดคุยกัน ซ่งซิงหัวก็ส่งตะเกียบไปถึงมือหลินปั้นชยา
เขาจึงจับตะเกียบยกถ้วยแล้วเริ่มทานข้าวเจียบๆ

ฝีมือของซ่งซิงหัวไม่เลวเลย อาหารทุกจานที่ทำล้วนมีรูปสลักนูนสี
อร่อยครบด้าน หลินปั้นชยากินด้วยความเบิกบานใจยิ่ง หลังจากความเบิกบานใจ
นั้นเขาก็ยกเจตนาที่ตนมาที่นี้ขึ้นมาพูด เล่าว่าห้องที่เขาอยู่เหมือนจะผิดปกติ
รวมเมตของเขาตั้งใจจะย้ายออกไปแล้ว

ขณะหลินปั้นชยาเอ๋ย ซ่งซิงหัวก็นั่งฟัง ทว่าความสนใจของเขาไม่ได้อยู่ที่
ตัวหลินปั้นชยา แต่กำลังตั้งอกตั้งใจครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

หลินปั้นชยาเห็นเขาไม่ได้มีกะใจจะคุยเลยได้แต่ปิดปาก ภายใต้
บรรยากาศเจียบงัน ทั้งสองรับประทานอาหารเสร็จไปหนึ่งมื้อ เคราะห์ดี
ที่รสอาหารไม่เลวเลยจึงไม่ถึงกับทรมานเกินไป

กินเสร็จหลินปั้นชยาก็ก็นั่งล้าอยู่รบกวนต่อ ลูกขึ้นยืนแล้วบอกลา

ตอนที่เขาเดินมาถึงหน้าห้องก็ได้ยินซ่งซิงหัวที่อยู่ด้านหลังเอ๋ยเสียงเบา
"อย่าย้ายเลย"

หลินปั้นชยาเอ๋ยอย่างแปลกใจ "หา?"

"ย้ายไปก็หนีไม่พ้น" ประโยคนี้ประหลาดเกินไป หลินปั้นชยาอยากถาม
ต่อ แต่ประตูด้านหลังกลับปิดดังปัง

หลินปั้นชยายืนตะลึงงันอยู่ที่เดิมครู่หนึ่งถึงค่อยหันหลังกลับเข้าห้อง

ฝั่งหลินปั้นชยากำลังได้ถามเพื่อนบ้าน ทางด้านจี้เล่ฮุยก็เข้าห้อง
เหมาะๆ ได้แล้ว เขาอยากย้ายออกไปอย่างอดรันทดไม่ไหว ไม่ได้ตั้งเงื่อนไข
กับห้องเช่ามากนักจึงหาที่อยู่ได้เร็ว เขาโทรหาหลินปั้นชยาเพื่อบอกว่าวันนี้
ตนไม่กลับไปแล้วจะอยู่ที่บ้านใหม่เลย

หลินปั้นชยารู้ว่าสภาพเขาไม่ดีนักจึงไม่ได้ว่าอะไร ทั้งยังช่วยเขาเก็บ

เสื้อผ้าที่ใช้สำหรับผลัดเปลี่ยนและเอาไปที่บ้านใหม่ให้เขา

"ปั้นชยา ตอนกลางคืนนายก็มาอยู่ที่นี้เอะ" จี้เล่อสูยเอ่ย "ฉันไม่ค่อย
วางใจให้นายอยู่ที่นั่นคนเดียว"

"ไม่เป็นไร" หลินปั้นชยาเอ่ย "นายไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก ตอนนี้นั้น
ยังไม่เจออะไรแปลกๆ เลย"

จี้เล่อสูยยังอยากโหม่น้าวเขา แต่เห็นหลินปั้นชยายืนยันคำเดิมจึงได้แต่
ยอมแพ้

เมื่อถึงเวลาที่ฟ้าใกล้มืด หลินปั้นชยากลับบ้านเพียงลำพัง บ้านนั้น
ยังคงเหมือนกับเมื่อวาน หลังจากเขาล้างหน้าแปรงฟันง่าย ๆ เสร็จแล้วก็
ผล็อยหลับไป

จี้เล่อสูยนอนอยู่บนโซฟาในบ้านหลังใหม่ แม้จะดูจนตรอกอยู่หน่อย
แต่อย่างไรเขาก็ยังได้สงบลงบ้าง เมื่อคืนเขาทรมานมาทั้งคืนแล้ว เช้ามา
ก็ไม่ได้พักผ่อนอีก ตอนนี้จี้เล่อสูยจึงวังงวนทนไม่ไหว ถึงอย่างนั้นเขาก็ยัง
หวาดผวาจากเรื่องที่เจออยู่เลยไม่กล้าปิดไฟในห้องนั่งเล่น

พอนอนลงบนโซฟาแล้วจี้เล่อสูยก็หลับตาลงด้วยความสะสมสะสม
สติสัมปชัญญะของเขาเข้าสู่ห้วงนิทราอย่างรวดเร็ว และทุกสิ่งรอบตัวก็เงียบ
สงัดลง

ตึกตอก ตึกตอก ตึกตอก

เสียงเบาๆ ของนาฬิกาปลุกจี้เล่อสูยให้ตื่นจากความฝัน เขาลืมตาขึ้น
ด้วยความงัวเงีย แล้วก็เห็นหน้าต่างสีดำบานหนึ่ง เบื้องหน้าหน้าต่างมีผู้หญิง
กระโปรงแดงยืนอยู่

ทั้งร่างเขาสะดุ้งโหยง จี้เล่อสูยได้สติทันใด ในตอนแรกเขานึกว่ากำลัง
ฝันอยู่ ทว่าเมื่อขยี้ตาหนักๆ สลัดความง่วงงุนออกไปเขาถึงพบว่าตนไม่ได้ฝัน

ห้องนั่งเล่นเดียวกัน รายการโทรทัศน์เดียวกัน เขากลับไปอยู่ในบ้านที่หนี
ออกมาก่อนหน้านี้ นอนอยู่บนโซฟาตัวเมื่อคืน โทรทัศน์ยังคงฉายรายการเดิม
ซ้ำๆ ภาพเริ่มกะพริบติดยๆ ดับๆ เสียงคลื่นแทรกแหลมดังราวกับเสียงร้อง

โหยหวนออกมาจากโทรทัศน์แล้วซ้ำเล่า

จี้เล่อยู่สะท้อนไปทั้งร่าง คอเขาแข็งทื่อ ให้หางตามองไปยังตำแหน่ง
ที่เดิมควรเป็นหน้าต่าง แต่เขากลับเห็นเป็นภาพวาด

ผู้หญิงที่เมื่อครู่ยังยืนอยู่ตรงหน้าต่างบัดนี้เธอเปิดหน้าต่างออกและ
นั่งอยู่บนขอบโดยที่หันหลังให้เขา ผมของเธอยาวเหยียด สยายปรกพื้นราวกับ
หยากไย่หนา

จี้เล่อยู่รู้สึกหนาวเหน็บไปทั้งกาย เขายับไม่ได้แม้แต่นิ้วเดียวประหนึ่ง
ถูกแช่แข็ง ยังไม่ต้องพูดถึงลุกขึ้นมาแล้วหนีออกไปเลย

"คุณ...คุณเป็นใคร" เขาใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีเค้นคำพูดไม่กี่คำออกมา
จากปากได้ในที่สุด จี้เล่อยู่สั่นทึ่มไปทั้งตัว เหยยอย่างสิ้นหวัง "คุณเป็นใคร"

หญิงสาวหัวเราะ เสียงหัวเราะนั้นแผดแหลมดังเสียงร่ำไห้ของผีร้าย
"ฉันทือคุณไง" เธอเอ่ยจบก็กระโดดลงจากหน้าต่างไป

วินาทีถัดมา ร่างของเธอกระแทกพื้นต่อหน้าจี้เล่อยู่อย่างแรง ราวกับ
เตงโมที่แหลกละเอียดเป็นดินเล็กชิ้นน้อย ศีรษะของเธอแตกเป็นเสี่ยงๆ มีเพียง
ดวงตาเท่านั้นที่ยังไม่บุบสลาย จ้องมองจี้เล่อยู่ที่นั่งอยู่บนโซฟาอย่าง
เคียดแค้น ปากสีแดงขยับเปิดเล็กน้อย "หนีไม่พ้นหรอก"

จี้เล่อยู่ส่งเสียงร้องโหยหวนด้วยความสิ้นหวัง เขาอยากลุกขึ้นหนี
ออกไปจากที่นี่ แต่อย่างไรร่างกายก็ไม่ยอมขยับ หน้าจอโทรทัศน์กลายเป็น
ภาพสีขาวขำๆ ผู้หญิงร่างแตกหักตรงหน้าเริ่มบิดแขนขาพยายามจะลุกขึ้น
จากพื้น ทว่ากระดูกทั้งร่างของเธอแหลกละเอียดไปแล้ว ทำได้เพียงลากตัวเอง
ไปกับพื้นซ้ำๆ ด้วยร่างกายบิดงอ เป็นอย่างนี้ที่ละครดราม่าจนถึงเบื้องหน้า
จี้เล่อยู่

ปลายจมูกของจี้เล่อยู่ถึงขั้นได้กลิ่นเหม็นคาวน่าคลื่นเหียน เขาร้อง
ไม่ออกแล้ว ความกลัวเป็นดั่งหินก้อนหนึ่งที่ติดแข็งอยู่ในกล่องเสียงของเขา
จนหายใจไม่ออก รูม่านตาเขาค่อยๆ ขยายใหญ่

หญิงสาวจิกยิ้ม เธอขยับเข้ามาทั้งรอยจูบสีแดงสดไว้ที่แก้มของจี้เล่อยู่
แล้วพูดอีกครั้ง "กลับไปเถอะ"

ด้วยเสียงแผ่วเบาที่คล้ายจะเป็นคำสาปแช่ง ปราการป้องกันทางจิตใจของจีเล่อยู่ถูกทำลายลงอย่างสมบูรณ์ ลูกกระเดือกเขาขยับไปมา ดวงตาทั้งสองข้างเหลือกขึ้นแล้วสลับไปทั้งอย่างนั้น

เมื่อตื่นขึ้นอีกครั้งก็เป็นช่วงฟ้าสว่างของอีกวันแล้ว

ในตอนที่ยี่เล่อยู่เพิ่งตื่นขึ้น เขาถึงกับไม่กล้าลืมตา หรือตามองสำรวจอยู่ครู่ใหญ่ จนแน่ใจแล้วว่าตนไม่ได้กลับไปห้องเดิมถึงลูกจากโซฟาด้วยอาการสั่นเทาไปทั้งร่าง

ไม่มีผู้หญิง ไม่มีหน้าตาง และไม่มีห้องก่อนหน้านี้นี้ราวกับทั้งหมดที่เกิดขึ้นเมื่อคืนล้วนเป็นเพียงความฝัน

จีเล่อยู่เข้าห้องน้ำและเปิดน้ำล้างหน้าตัวเองอย่างทุลักทุเล ทว่าเมื่อเขาเงยหน้ามองกระจก กลับพบว่าบนแก้มขวาของเขามีรอยรูปปากสีแดงสดประทับอยู่

ราวกับตราต้องสาปที่ลบไม่ออก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/38FytRW>